

ΑΥΤΟΤΕΛΕΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΕΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ

2

13

ΕΚΑ ΤΡΙΑ

ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ
ΧΡΥΣΑΦΙ

ΤΟ ΜΑΤΩΜΕΝΟ ΧΡΥΣΑΦΙ

ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ Β. ΡΟΥΤΣΟΥ

Η καταπακτή
του χαμού

ΜΕΣΑΝΥΧΤΑ. Σε κά-
ποιον έρημικό δρόμο
της Νέας Υόρκης.

Ένας μεσόκοτος, μάλλον
άδύνατος άνδρας, τυπος κακο
ποιού, πηγαινοέρχεται, δημα-
τίζοντας άργά, στο πιο σκο-
τεινό σημείο του δεξιού πεζο-
δρομίου.

Ξαφνικά ένα κλειστό μαύρο
αυτόκινητο, με σβηστά φώτα
φρενάρει απότομα μπροστά
του. Ο οδηγός, ένας ψηλός,
νέος και γεροδεμένος άνδρας,

με μαύρη μάσκα, του ρίχνει
έξεταστική ματιά και τον ρω-
τάει:

— Σας άρέσει ν' άποθαυ-
μάζετε τη δύση του ήλιου,
κύριε;

— Όταν είμαι άπένταρος,
μάλιστα!, τ' άποκρίνεται ο
άγνωστος, που φαίνεται πως
δέν έχει ιδέα από το σύνθημα
άναγνωρίσεως.

Ο σωφφέρ ξεκινάει άργά,
μουρμουρίζοντας:

— Λάθος. Με συγχωρείτε,
κύριε. Καληνύχτα σας...

Ο άνθρωπος του πεζοδρο-
μίου γελάει:

ΤΙΜΗ ΔΡΑΧ. 2

— Στο καλό!... Έχω δη
τρελλούς, μά σαν κι' εμένα
όχι! Χά, χά, χά!...

Μόλις απομακρύνεται, όμως
λίγα μέτρα τ' αυτοκίνητο, τὸ
πρόσωπό του σοβαρεύει. Τρέ
χει ξοπίσω του, τὸ φθάνει,
καὶ μ' ἓνα πήδημα κάθεται
στ' ἀριστερὸ πισινὸ φτερό.
Ἀμέσως, καὶ φροντίζοντας νὰ
μὴ κἀνῃ τὸν παραιμικρότερο
θόρυβο, ἀνοίγει μὲ ἀντικλειδί
τὸ πόρτ μπαγκαζὶ καὶ χώνε-
ται μέσα. Ξανακλείνοντας γρή-
γορα κι' ἀθόρυβα τὸ καπάκι.

Ὁ σωφῆρ μετὰ τὴ μάσκα
τῆς μαύρης ισοκτεινῆς λιμουζί-
νας, παρακολουθεῖ ἀτάραχος
στὸ καθρεφτάκι του ὅλες αὐ-
τὲς τίς κινήσεις τοῦ ξένου, συ-
νεχίζοντας τὴν πορεία του.

Ἐνα χιλιόμετρο πὶδ πέρα,
κάποιος ἄλλος μεσόκοπος ἄν-
θρωπος, τύπος κακοποιοῦ κι'
αὐτός, ἀλλὰ παχὺς, βηματίζ-
ει περιμένοντας στὸ δεξιὸ ἐ-
πίσης πεζοδρόμιο.

Ὁ μυστηριώδης ὁδηγὸς
φρενάρει ἀγὰ πλάι καὶ ρω-
τάει κι' αὐτόν:

— Σὰς ἀόσσει ν' ἀποθαυ-
μάζετε τὴ δύσι τοῦ ἡλίου, κύ-
ριε;

— Ναί, κύριε, ἀλλὰ μονά-
χα ὅταν εἶναι χρυσή!

Ὁ σωφῆρ ἀνοίγει τὴν πόρ-
τα τοῦ αυτοκινήτου:

— Περάστε, παρακαλῶ.

Ὁ παχὺς κύριος μπαίνει
βιαστικά καὶ ἡ μαύρη λιμου-
ζίνα ξεκινάει, ἀπότομα αὐτὴ
τῆ φορά, καὶ προχωρεῖ ἀνα-
πτύσσοντας ὄλο καὶ μεγαλύ-
τερη ταχύτητα.

Ὁ ἐπιβάτης τὸν συμβου-
λεύει:

— Πιὸ σιγά, ἀγαπητέ μου.
Ἄν βρεθῆ μπροστά σου κανέ-
νας ἀπρόσεκτος, μπορεῖ...

— Θὰ τὸν πληρώσω, τὸν
διακόπτει ὁ ὁδηγός. Μὴ ξεχνά-
τε — ὅπως σὰς εἶπα κι' ἀπὸ
τὸ τηλέφωνο — πὼς ἡ παρα-
γωγή τοῦ ἐργοστασίου, μού
ἐπιτρέπει κάτι τέτοιες περιπέ-
τειες. Κερδίζω δάκα χιλιάδες
λίρες τὴν ἡμέρα!

— Χμ! κάνει ὁ ἄγνωστος.
Πραγματικά εἶναι ἓνα πολὺ
καλὸ μεροκάματο!

.....
Ἡ ὥρα εἶναι μισή μετὰ τὰ
μεσάνυχτα.

Τὸ αυτοκίνητο σταματᾷ
ἀθόρυβα μπροστὰ στὴν πισι-
νὴ αὐλόπορτα μᾶς μεγάλης
ἐξοχικῆς βίλλας.

— Θὰ μού δέσετε τὰ μά-
τια; ρωτᾷ ὁ παχὺς κύριος
βγάζοντας καὶ ξεδιπλώνοντας
τὸ μαντήλι του.

— Δὲν νομίζω πὼς χρειά-
ζεται, μουρμουρίζει ὁ ὁδηγός.

Καὶ πηδώντας ἀπὸ τὸ
ἀμάξι, ἀνοίγει τὴν πόρτα,
καὶ προσθέτει χαίμογελώντας
εὐτυχισμένα:

— Ἄν ἀναγνωρίσετε τὸ μέ-
ρος καὶ ξαναγυρίσετε μόνος, θὰ
ἔχω τὴν εὐχαρίστησιν νὰ σὰς
πετάξω ἔξω νεκρό.

Ὁ ἄνθρωπος μετὰ τὴ μάσκα
ἐκλείδωνει τὴν αὐλόπορτα
καὶ ὁ ἐπιβάτης του περναεῖ
πρῶτος μέσα. Τὸν ἀκολουθεῖ
κι' αὐτός, ξεχνώντας νὰ ξανα-
κλειδώσῃ τὴν πόρτα.

Προχωροῦν στὸν κῆπο καὶ
κατεβαίνουν ἀρκετὰ σκαλο

πάτια, φθάνουν στην είσοδο του ύπογειου.

Ο ψηλός γεροδεμένος νέος άνδρας, ξεκλειδώνει κι' αυτή την πόρτα, μπαίνουν μέσα και την ξαναξεχνάει άνοικτη.

Σέ λίγο, περνώντας από στενούς και σκοτεινούς διαδρόμους, μπαίνουν και σταματούν σε μια ευρύχωρη φωτισμένη αίθουσα.

Ο άγνωστος επισκέπτης εξετάζει κατάπληκτος τὸ έσωτερικό της. Είναι ένα τέλειο κιβδηλοποίητο χρυσών λιρών και χαρτονομισμάτων.

Κάτω από μια καινούργια ηλεκτροκίνητη πρέσσα άστράφτει ένας σωρός όλόκληρος από νεοκαμμένες λίρες. Πλάϊ, μικρά πιεστήρια έκτυπώσεων και πολλά πλαστά χαρτονομίσματα σκόρπισμένα εδώ κι' εκεί.

Ο άνδρας με τή μάσκα έξηγεί:

— Οί λίρες γίνονται από ένα μυστικό κράμα μετάλλου που μοιάζει καταπληκτικά στην όψη και στον ήχο με τόν χρυσό. Μόνο που ύστερα από δυό - τρείς μήνες τὰ νομίσματα αρχίζουν να όξειδώνονται και φυσικά γίνεται άντιληπτή ή πλαστότης τους.

Ο επισκέπτης εξετάζει με προσοχή τις λίρες. Τις δαγκώνει, τις κτυπάει στο μεταλλικό τραπέζακι τής πρέσσας και μουρμουρίζει:

— Χμ! Στο εργαστήριό μας φτιάχνουμε πολύ καλύτερες... "Ας είναι. Όταν συνεταιριστούμε θα σου μάθω πολλά μυστικά τής δουλειάς.

Τήν ίδια στιγμή, ή πόρτα τής αίθουσας του κιβδηλοποιείου εύνο δέχεται μια ξαφνική κλωτσιά κι' ένας μεσόκοπος άδύνατος άνδρας, με πιστόλι στο χέρι, μπαίνει άπότομα μέσα. Είναι εκείνος που είχε κρυφτή στο πόρτ μπαγκαζ του άυτόκινήτου. Και φυσικά, βρίσκοντας όλες τις πόρτες ξεχασμένες άνοικτές, μπόρεσε να μπη άνενόχλητος μέσα και να φθάσει ως εκεί.

— Ψηλά τὰ χέρια, φωνάζει στον κιβδηλοποιό.

Ταυτόχρονα κι' ό άλλος, ό παχύς κύριος που βρίσκεται μέσα στην αίθουσα, βγάζει και προτείνει τὸ πιστόλι του έπαναλαμβάνοντας σαν ήχώ:

— Ψηλά τὰ χέρια!...

Ο μασκοφόρος κυττάζει τις δυό κάννες τους κατάπληκτος, ενώ ό δεύτερος κατοποιοός γαλάει κοροϊδευτικά:

— Σέ ξεγελάσαμε, φίλε! "Έκανα πώς δέν ήξερα τὸ παρασύνημα που είχες συμφωνήσει με τὸ συνέταιρό μου. "Έτσι καταφέραμε να μπουύμε και οί δυό εδώ μέσα... "Οχι ό ένας όπως ήθελες εσύ... "Ο άλλος κακοποιός, ό παχύς, κάνει να τραθήξη τή σκανδαλή.

— Και τώρα έτοιμάσου να πεθάνης. Τὸ κιβδηλοποίητο σου είναι ό,τι μάς χρειάζεται.

— Μή, τὸν κάνει ό άδύνατος κακοποιός. Πρέπει να μάς πη μερικά πράγματα ακόμα.

Βλέποντας όμως πώς ό άνθρωπος με τή μάσκα δέν έχει ακόμα σκώσει τὰ χέρια του, τὸν διατάζει άγρια:

— Ψηλά τὰ χέρια, είπα!
 'Ο κιβδηλοποιός χαμογελάει πάλι και συμμορφώνεται πρόθυμα.

— Τὰ χέρια, μάλιστα...
 Μόνο τὰ πόδια μὴ μου πήτε νὰ σηκώσω γιατί μου χρειάζονται.

Και καθώς σηκώνει τὰ γυμνά μυώνες μπράτσα του, πατάει μὲ τὸ δεξιὸ πόδι ἕνα κρυφὸ κουμπὶ πού βρίσκεται κάτω στὸ πάτωμα τοῦ παρανομοῦ ἐργαστηρίου.

Ταυτόχρονα μιὰ εὐρύχωρη καταπακτὴ ἀνοίγει αὐτόματα κι' οἱ δύο ἐπισκέπτες γκρεμοτσακίζονται στὸ βάθος τῆς, πρὶν προλάβουν νὰ πυροβολήσουν.

'Ο οἰκοδεσπότης βγάζει τώρα τὴ μάσκα του κι' ἀνάβοντας ἕνα τσιγάρο, ετοίμαζεται νὰ φύγει. Ξαφνικά, όμως, μπαίνει στὴν αἴθουσα ἕνας τρομερῶς ἀνθρώπος γιγαντιαίων διαστάσεων μὲ γουρλωμένα μάτια, ἠλίθια ἔκφρασι καὶ ξυρισμένο κεφάλι.

— Κι' ἄλλοι δύο, ἀφέντη Κόρναλ, εἰ; ρωτάει.

— Ναι, Γιάν... Καλὸ φαί κι' ἀνάπαυσι. Οἱ πελάτες θέλουν περιποίησι.

'Ο χεροδύναμος καὶ μεγαλύτεσμος νέος ἀνδρας στραβομουτσουιάζει:

— Καλὸ φαί ὁ ἕνας, καλὸ φαί ὁ ἄλλος, σιγά - σιγά θὰ μένω ἐγὼ νηστικός γιὰ νὰ περιδρομιάζουμε τοῦ λόγου τους.

— Καλά, καλά, τὸν καθησυχάζει ὁ κιβδηλοποιός, θὰ σοῦ αὐξήσω τὸ καθημερινὸ ἐπίδομα γιὰ τὰ ψώνια...

Και προχωρεῖ νὰ φύγει. Αὐτὴ τὴ φορά, ὅμως δὲν ξεχνάει νὰ κλειδώσει καλά καὶ τὴν πόρτα τοῦ ὑπογείου καὶ τὴν πόρτα τῆς αὐλόπορτας.

Εἶναι φανερὸ πὼς ἐπίτηδες τὶς εἶχε ἀφήσει πρὶν ἀνοικτές, περιμένοντας καὶ τὸν δεύτερο κακοποιὸ πού εἶχε κρυφτῆ στὸ πὸρτ μπαγκάζ.

Ἡ ἀστυνομία
 ἀνησυχεῖ

Σ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟ τοῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ καὶ διάσημου συγγραφέως... ἀνεκδότων ἀστυνομικῶν μυθιστορημάτων, Κουκ Μπέρμαν, βρισκονται, νωρὶς τὸ ἄλλο βράδυ, ὁ Ἕλληνοαμερικανὸς ντέτεκτιβ Μάξ Μπάρ καὶ ἡ Μεξικανὴ δημοσιογράφος Τζίν Λστορ.

Ἡ συζήτησις εἶναι περὶ κιβδηλοποιῶν καὶ ὁ Μπέρμαν ἀγορεύει σὰν εἰσαγγελέας:

— Ἡ κιβδηλοποιία, ἀγαπητοί μου, εἶναι ἕνα ἐγκλημα πού θὰ ἔπρεπε νά τιμωρῆται μὲ ἠλεκτρικὴ καρέκλα καὶ ὄχι μὲ φυλάκισι... Εἶναι ἕνα ἐγκλημα, λέγω, τὸ ὁποῖον ἐξυπηρετεῖ ἀπολύτως τὴν ποταπὴν διψαν τοῦ εὐκόλου κέρδους, ἥτις μαστίζει σήμερον τὴν κοινωνίαν καὶ ἥτις, λέγω καὶ ξαναλέγω, θ' ἀποτελέσῃ τὸ θέμα τοῦ προσεχοῦς ἀστυνομικοῦ μυθιστορήματός μου!

Ἡ μελαχροινὴ δημοσιογράφος μὲ τὴν ἐξωτικὴ ὀμορφιά, συμφωνεῖ:

— Σωστά, μαίτρ! Πολὺ σωστά! Τὸ ψεύτικο χρῆμα, δηλαδή αὐτὸ πού προέρχεται

άπο την κιβδηλοποιία, διαφθείρει τους ανθρώπους περισσότερο από το αληθινό, όπως γράφει ο μεγάλος εγκληματολόγος...

Ο επισωρητής τή διακόπτει. Και θυγάζοντας ένα αιωνίως άξυστο μολύδι, αρχίζει να γράφει στο άριστερο άσπρο σκληρό μανικέτι του, μουρμουρίζοντας:

— «Τό ψεύτικο χρήμα διαφθείρει τους ανθρώπους περισσότερο από τό αληθινό!»

Και προσθέτει:

— 'Υπέροχο, μίς 'Αστορ! Θά τό χρησιμοποιήσω στο προσεχές μυθιστόρημά μου! 'Απορώ πώς δέν τό σκέφτηκα πρώτος εγώ!

'Η Τζίν χαμογελάει, ενώ ο Μάξ Μπώρ αποφασίζει τέλος να πη κι' αυτός τή γνώμη του.

— Νομίζω, άγαπητοί μου, πώς τό «έγκλημα» τής κιβδηλοποιίας δέν είναι καν έγκλημα! Μήπως θά μπορούσες Κούκ να μου πής σε ποιά εγκληματική συνομοταξία τό κατατάσσεις; Είναι κλοπή; 'Όχι βέβαια, γιατί τό χρήμα πού κατασκευάζει ο κιβδηλοποιός δέν τό αφαιρεί από κανένα. Είναι μήπως ύπεξαίρεσις, κατάχρησις, ληστεία; 'Όχι, άσφαλώς! 'Η κιβδηλοποιία είναι μιά βιομηχανία!...

— Λαμπρά, Μάξ, αλλά είσαι για τά σίδερα!

'Η Τζίν χαμογελάει και ο ντέτεκτιβ συνεχίζει άτάραχος.

— 'Η κιβδηλοποιία λοιπόν είναι μιά βιομηχανία πού αύξάνει τόν έθνικόν πλούτο τής 'Αμερικής! Πού έξασφαλίζει

'Ο ντέτεκτιβ Μάξ Μπώρ

εύχέρεια και άνεσι στις έμπορικές συναλλαγές τών πολιτών με τή συνεχή αύξησι του κυκλοφορούντος χρήματος! Πού άνεβάζει σθερά τό βιοτικό επίπεδο τών....

'Η Τζίν έξακολουθει να γελάει.

— Μά είσαι άπόλαυσις, Μάξ! Συνέχισε, σε παρακαλώ. 'Εχω να γελάσω έτσι, από τότε πού ο μαίτρ μάς διάβασε τήν τελευταία αστυνομική νουβέλλα του. Χά, χά, χά!...

'Ο Μάξ Μπώρ συνεχίζει με προσποιητή σοβαρότητα:

— 'Η εύημερία τών 'Αμερι

κανών πολιτών θά εξασφαλιστή μόνο με πολύ φθηνό χρήμα!

Ἡ Τζίν σοβαρεύει:

— Ἄφησε τ' ἀστεία, Μάξ. Ἡ κιβδηλοποιία ὀργιάζει σὴ μερα στὴ Νέα Ὑόρκη. Ψεύτικες λίρες καὶ πλαστὰ δολλάρια κυκλοφοροῦν σὲ μεγάλες ποσότητες!

Ὁ ντέτεκτιβ ἐνθουσιάζεται:

— Τότε ν' ἀρχίσῃ ἡ ἐξαγωγή! Νὰ μπαίνη καὶ συνάλλαγμα στὴ χώρα μας!

Ἡ δημοσιογράφος ἀναστενάζει:

— Πολὺ θά ἤθελα νὰ ἔγραφα μιὰ καιμπάνια στὴν ἐφημερίδα μου, πάνω σ' αὐτὸ τὸ θέμα... Πῶς θά βρῶ ἄμωσ στοὶ χεῖρα;

Ὁ Μπέριμαν τὴν παρηγορεῖ:

— Ὑπομονή. Τζίν. Γρήγορα θά πιάσω κανέναν κιβδηλοποιὸ καὶ θά σοῦ τὸν δώσω νὰ τοῦ πάρῃς συνέντευξι...

Ὁ Μάξ Μπῶρ εἶναι πιὸ συγκέκριμένος:

— Ἐγώ, ἀγαπητή μου, μπορῶ νὰ σὲ μπιάσω σ' ἕνα τέτοιο κιβδηλοποιεῖο.

Τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια τῆς θμορφῆς κοπέλλας χαμογελάνε κοροϊδευτικά.

— Μπᾶ; εἶναι κανενός.. φίλου σου, Μάξ;

Ὁ Μάξ τῆς ἐξηγεῖ:

— Μοῦ τηλεφωνεῖ συνεχῶς κάποιος Κόρναλ... Ἐπιμένει πῶς εἶναι ὁ μεγαλύτερος κιβδηλοποιὸς τῆς Ἀμερικῆς, κι' ἔχει τὰ πιὸ τέλεια σύγχρονα μηχανήματα. Μὲ διαβεβαιώνει πῶς ἔχει παραγωγή δέκα χι-

λιάδες λίρες, ψεύτικες λίρες τὴν ἡμέρα.

Ὁ Κούκ ἐνδιαφέρεται ζωηρά.

— Λαμπρά! Καὶ γιὰ τὴν τηλεφωνεῖ, Μάξ;

— Γιὰ λόγους ἐπιδείξεως καὶ διαφημίσεως ἴσως.

— Δηλαδῆ;

— Νά. Μὲ προσκαλεῖ νὰ ἐπισκεφθῶ τὸ ἐργαστήριό του.

— Καὶ γιὰ τὴν δὲν πᾶς; ρωτᾷ με ἀπορία ἡ Τζίν. Ἄν... φοβάσαι, πάμε μαζί!

— Εὐχαριστῶ, ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐνδιαφέρουν...

— Οἱ κιβδηλοποιοὶ;

— Ὄχι, οἱ φασαρίες ἢ οἱ παγίδες τους.

Γιὰ νὰ πρὸςκλησις

ΤΗΝ ἈΛΛΗ ΜΕΡΑ τὸ πρῶτὴ ἡ Τζίν Ἄστορ δέχεται στὸ δημοσιογραφικὸ γραφεῖο τῆς τὸ τηλεφώνημα κάποιου ἀγνώστου ποῦ σπεύδει νὰ συστηθῇ:

— Κόρναλ, κιβδηλοποιός! Μπορῶ νὰ σᾶς ἀπασχολήσω, μὲς Ἄστορ;

Ἡ Τζίν θυμᾶται αὐτὰ ποῦ τῆς εἶχε πῆ ὁ Μάξ Μπῶρ.

— Πολὺ εὐχαριστῶς, κύριε Κόρναλ. Ἐχω ἀκούσει πολλὰ καλλὰ λόγια γιὰ σᾶς καὶ γιὰ τὸ ἐργαστήριό σας. Ἐμῶς πῶς διαθῆτε τὰ τελειότερα καὶ πιὸ σύγχρονα μηχανήματα...

— Ἀκριβῶς, ἀποκρίνεται μὲ ἱκανοποίησι ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σύρματος ἡ φωνὴ τοῦ ἀγνώστου. Ἐχω τὴν εὐχαρίστησι νὰ σᾶς προσκαλέσω νὰ διαπιστώσετε καὶ μὲ

τὰ ἴδια σας τὰ μάτια τις τελευταίες αξιοθαύμαστες επιτεύξεις τῆς ἀμερικανικῆς κιβδηλοποιίας! Ἴσως νὰ γράψετε τίποτα καὶ στὴν ἐφημερίδα σας...

Ἡ Τζίν εἶναι ἔτοιμη νὰ λιποθυμήσῃ ἀπὸ τὴ χαρά της.

— Θὰ ἦμουν εὐτυχής, ἀγαπητέ κύριε Κόρνολ! Πάντα εἶχα τὸ ὄνειρο νὰ γράψω μιὰ συνταρακτικὴ καμπάνια γιὰ τὴ μεγάλη αὐτὴ πλουτοπαραγωγικὴ βιομηχανία...

— Τιμὴ μου, μὴς Ἄστορ... Ἐλπίζω μὲ τὴν ἐπίσκεψι αὐτὴ νὰ συγκεντρώσετε ὅλα τὰ στοιχεῖα ποὺ θὰ χρειαστοῦν γιὰ τὴν καμπάνια σας...

Ἡ δημοσιογράφος διόξεται:

— Λοιπόν, κ. Κόρνολ; Πότε καὶ ποῦ θὰ συναντηθούμε καὶ πῶς θὰ σὰς ἀναγνωρίσω;

— Ἀπόψε τὰ μεσάνυχτα, μὴς, ἂν δὲν ἔχετε ἀντίρρηση. Θὰ προχωρήσετε περὶ τὴν Σέλλερ Στρήτ ἀπὸ τὸ δεξιὸ πεζοδρόμιο. Θὰ σταματήσω πλάϊ σας μ' ἕνα μαῦρο κλειστό αὐτοκίνητο καὶ θὰ σὰς ρωτήσω...

Καὶ λέει στὴ Τζίν τὸ μυστικὸ σύνθημα ἀναγνωρίσεως.

Ἡ Τζίν τὸν ρωτᾷ:

— Θὰ μοῦ ἐπιτρέπατε νὰ πάρω μαζί μου κι' ἕνα φίλο, κύριε Κόρνολ;

Ὁ Κιβδηλοποιὸς τὴ διακρίπτει:

— Ἄν πρόκειται γιὰ τὸν Μάξ Μπῶρ, μὴν κουράζεσθε ἄδικα. Ἐγὼ προσωπικὰ τὸν ἔχω προσκαλέσει πολλές φορές. Δὲν μπορῶ νὰ ἐξηγήσω

τὸ λόγο ποῦ τὸν κάνει νὰ μὴν ἔρχεται... Νὰ φοβᾶται, τὸ ἀποκλείω. Εἶναι τόσο γενναῖος καὶ τολμηρὸς ἄνδρας...

Ἡ δημοσιογράφος τοῦ ἐξηγεῖ:

— Δὲν ἐννοοῦσα τὸν Μάξ Μπῶρ, ἀλλὰ τὸν...

— Τὸν ἐπιθεωρητὴ Μπερίμον, μὴπως;

— Ναί, ἀλλὰ μὴν ἀνησυγῆτε. Θὰ εἶναι ἄσπλος!

Ἡ φωνὴ τοῦ κιβδηλοποιοῦ τὴν καθησυχάζει:

— Ποῖος σὰς εἶπε πῶς ἀνησυχῶ, μὴς Ἄστορ; Οὔτε ἀνησυχῶ, οὔτε φοβάμαι... Κι' αὐτὸ ὄχι βέβαια γιατί εἶμαι τόσο γενναῖος, ἢ ἀνόητος. Ἄλλὰ γιατί, ἀπλούστατα, ἔχω πάρει ὅλα τὰ μέτρα ἀσφαλείας καὶ τοῦ ἑαυτοῦ μου καὶ τοῦ ἐργαστηρίου μου...

— Ὡστε μπορεῖ νὰ ἔλθῃ καὶ ὁ Μπέριμον;

— Βεβαίως! Καὶ ἂς ἔχη καὶ τὸ πιστόλι του. Νὰ μὴ φοβηθῇ κοθῆλον νὰ τὸ πάρῃ μαζί του. Εἶμαι ἄνθρωπος μὲ κατανόησι. μὴς. Καταλαβαίνω πόσο στοιχίζει σ' ἕνα ἀστυνομικὸ νὰ στεροθῆ. ἔστο καὶ γιὰ μιὰ στιγμὴ, τὸ ὄπλο του...

— Ὁ κῆϋ. Καλὴ ἀντάμωσι, μίστερ Κόρνολ.

— Καλὴ ἀντάμωσι, μὴς Ἄστορ. Καὶ μὴ ξεχάσετε τὸ σύνθημά μας.

Ὁ Ντέκτιβ φοβᾶται

Κ ΑΙ ΠΟΙΟ ΕΙΝΑΙ τὸ σύνθημα; ρωτᾷ μ' ἐνδιαφέρον ὁ Κοὺκ Μπέριμαν ὅταν, σὲ λίγο ἢ

Τζίν αναφέρει στους δυο φίλους της — τόν επιθεωρητή και τόν υτέκτιβ — τὰ του τηλεφωνήματος.

‘Η Τζίν γελάει.

— Θὰ δυσκολευτώ πολὺ νὰ σὰς ἀπαντήσω μαίτρ, γιατί είναι μπροστά ὁ Μάξ.

‘Ο Κούκ ἀπορεί:

— Λαμπρά, ἀλλὰ δὲν καταλαβαίνω... Τί σχέσι ἔχει;

‘Η Τζίν ἐξακολουθεῖ νὰ γελάει:

— Πολλή σχέσι, μαίτρ. Τὸ σύνθημα τοῦ Κόρνναλ λέει μιὰ μεγάλη ἀλλὰ πικρὴ ἀλήθεια γιὰ τὸν Μάξ.

— Δηλαδή;

— Νά: Μοῦ εἶπε πὼς θὰ φρενάρη πλάι μου καὶ θὰ μὲ ρωτήσῃ: «Ποιὸς εἶναι ὁ πιὸ ἀνόητος υτέκτιβ τῆς Ἀμερικῆς;» Κι’ ἐνὼ θὰ πρέπη νὰ τοῦ ἀπαντήσω: «Ὁ Μάξ Μπῶρ!» Χά, χά, γά!

‘Ο Μπέρριμαν βοίσκει τὴν εἰκασιόα νὰ ἐκδικηθῇ τὸν υτέκτιβ γιὰ τὶς μεγάλες ἐπιτυχίες του.

— Λαμπρός! Ἀλλὰ ὁ Κόρνναλ εἶναι πολὺ ἠλίθιος, Τζίν.

— Γιατί, μαίτρ;

— Γιατί ὁ κοβένος θὰ μποροῦσε ν’ ἀπαντήσῃ σωστὰ σ’ αὐτὴ τὴν ἐρώτησι καὶ χωρὶς νὰ ξέρη τὸ σύνθημα! Χά, χά, χά!...

‘Ο Μάξ Μπῶρ μένει σιωπηλὸς καὶ συλλογισμένος, σὰ νὰ μὴν παρακολουθῆ αὐτὰ τοῦ λένε οἱ δύο φίλοι του. Τέλος μωρμουροῖζει:

— Σέ συμβουλεύω, Τζίν, νὰ μὴν πᾶς σ’ αὐτὸ τὸ ραντεβού. Τὸ ἴδιο σνιστώ καὶ σέ

σένα, Κούκ. Τὸ θάρρος γιὰ νὰ μὴ πῶ θράσος τοῦ Κόρνναλ ξεπερνάει τὰ ὅρια τῆς λογικῆς. Κι’ αὐτὸ μὲ κάνει νὰ ἀνησυχῶ...

— Ἐπιτρέπει νὰ ἔχω μαζὶ τὸ πιστόλι μου, Μάξ. Τί θὰ φοβηθῶ λοιπόν;

— Δὲν ξέρω... Πάντως εἶναι φανερό πὼς ὁ Κόρνναλ δὲν σὲ φοβάται...

— Λαμπρά! Κι’ ἐπειδὴ δὲν με φοβάται αὐτὸς πρέπει νὰ τὸν φοβάμαι ἐγώ;

— Ἔτσι, νομίζω, Μπέρριμαν. Αὐτὸ λέει ἡ λογικὴ!

Ἐπεμβαίνει τώρα ἡ δημοσιογράφος.

— Ἡ λογικὴ σου δὲν μ’ ἐνδιαφέρει, ἀγαπητὲ Μάξ. Ἐγὼ δὲν θὰ φοβηθῶ νὰ πᾶω στὸ ραντεβού τοῦ Κόρνναλ ἔστω κι’ ἂν πείσῃς τὸ μιστό... νὰ φοβηθῆ! Χωρὶς κίνδυνο δὲν γίνονται οἱ μενῆρες δημοσιογραφικῆς ἐπιτυχίες!

— Οὔτε οἱ συνγραφεῖς, συμπληρώνει ὁ ἐπιθεωρητής. Ἡ σκηνὴ τῆς ἐπισκέψεώς μας στὸ μυστηριώδες ἄντρο τοῦ κλιβηλοποιοῦ, θ’ ἀποτελέσῃ τὸ πιὸ συναρπαστικὸ κεφάλαιο τοῦ ἀπτυνομικοῦ μυθιστορήματός μου!

.. ‘Ο υτέκτιβ κουνάει θλιβερὰ τὸ κεφάλι του:

— Λυπάμαι, ἀγαπητοῦ μου, ἀλλὰ δὲν εἶσατε παιδιά γιὰ νὰ σὰς ἐμποδίσω μὲ τὴ βία... Πάντως θὰ σὰς συμβούλευα κατὰ τὸ πρακτικὸ καὶ πιὸ σίγουρο: Ἀντὶ νὰ τρέχετε τὰ μερῶνυχτα στὸ ραντεβού τοῦ Κόρνναλ, νὰ πᾶ

— Μὲ δέρνει συνεχῶς γιὰ νὰ γίνω ντετεκτιβίνα!...

με κι' οἱ τρεῖς μαζί, ἀπόψε τὸ βράδυ, σὲ κανένα καλὸ κέντρο διασκέδασης.

— Νὰ πᾶς μονάχος σου, Μάξ, τὸν συμβουλεύει γελῶντας ἡ ὀμορφή Μεξικάνα. Νὰ πιῆς καὶ δυὸ οὐίσκυ παραπᾶνω στὴν ὑγεία μας. Χά, χά, χά!...

Ὁ Μάξ Μπῶρ χαμογελάει αἰνιγματικά:

— Δὲν βαρύνεται, Τζίν. Κά ποια ἐνδιαφέρουσα συντροφιά θὰ βρεθῆ ἀπόψε καὶ γιὰ μένα...

Τὰ μεγάλα μαυροπράσινα μάτια τῆς θερμόαιμης Μεξικάνας σκοτεινιάζουν. Ἡ καρδιά τῆς ξεχειλίζει ἀπὸ ζήλεια. Σηκώνεται, καὶ θηματίζει στὸ

γραφεῖο ἀνάβοντας ἓνα τσιγάρο. Κάθε τόσο φέρνει τὴν παλάμη στοὺς κροτάφους τῆς.

Ὁ Μπέρμαν ἐνδιαφέρεται:

— Σοῦ συμβαίνει τίποτα, Τζίν;

— Naί... Ἕνας ξαφνικὸς πονοκέφαλος... Ἴσως νὰ χρειαστῆ νὰ πᾶς μονάχος σου, μαίτρ... Πιστόλι θὰ ἔχης μαζί σου καὶ τὸ σύνθημα τὸ ξέρεις...

— Λαιμπρά!, μουρμουρίζει δυσανεστημένος ὁ ἐπιβεωρητής. Πάντως σὲ πληροφορῶ πῶς ἐγὼ προσωπικὰ δὲν πιστεύω σὲ τρεῖς ἐκδηλώσεις τῶν γυναικῶν: Στὰ δάκρυα, στὶς λιποθυμίες καὶ στοὺς... πονοκεφάλους!

‘Ο Μάξ Μπώρ, κυττάζει τὸ ρολόι του καὶ πετιέται ὀρθὸς ἀπότομα, σὰ νὰ θυμῆθη, κε ξαφνικὰ κάτι πολὺ σοβαρὸ κι’ ἐπείγουν.

— Δίωρολε! Ἐχω ἕνα ραντεβού στὶς ἔντεκα κι’ εἶναι ἔντεκα καὶ πέντε...

Καὶ φεύγοντας μουρμουρίζει βιαστικά:

— Σὰς εὐχομαὶ καλὴ ἐπιτυχία!...

**Ραντεβού
μὲ τὸν Ἄγνωστο**

ΟΝΤΕΤΕΚΤΙΒ φεύγει κι’ ὁ ἐπιθεωρητὴς ρωτᾷ ἐκ σοβαρὰ τὴ δημοσιογράφου:

— Πῶς πάει ὁ πονοκέφαλος Τζίν;

Ἡ Μεξικάνικα ἔχει πεισματωθῆ.

— Μοῦ πέρασε, μαίτρ... Θὰ πᾶμε στὸ ραντεβού μας μὲ τὸν Κόρναλ.

.....
Μεσάνυχτα παρὰ τέταρτο!

‘Ο Κούκ Μπέρμαν κι’ ἡ Τζίν Ἄστορ φθάνουν στὴ σκοτεινὴ κι’ ἔρημη Σέλλερ Στρήτ καὶ προχωροῦν ἀεζῆ στὸ δεξιὸ πεζοδρομιό της.

— Νωρὶς ἦρθαμε, Τζίν, μουρμουρίζει ὁ ἐπιθεωρητὴς.

— Καλύτερα, μαίτρ... Μπορεῖ νὰ ἔχουν διαφορά τὰ ρολογια μας... Ἔτσι θὰ εἶμαστε ἀπόλυτα σίγουροι πῶς δὲν θὰ μᾶς ξεφύγῃ...

Καὶ νά: Σὲ πέντε λεπτά, στὶς δώδεκα παρὰ δέκα δηλαδή, ἕνα μαῦρο κλειστὸ αὐτοκίνητο μὲ σθηστὰ φανάρια

ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ...

— Βλέπεις ποὺ εἶχα δίκιο; ψιθυρίζει ἡ δημοσιογράφος. Ἄν δὲν μᾶς εὗρισκε τῶρα ἐδῶ, πιθανόν νὰ ἐφευγε καὶ νὰ χάνοιμε τὴν εὐκαιρία...

Τὸ αὐτοκίνητο φρενάρει, στὸ μεταξύ πλάϊ τους. Ὁ ὀδηγὸς του, ἕνας ψηλὸς γεροδεμένος ἄνδρας μὲ μαῦρη μάσκα στὰ μάτια, τοὺς ρωτᾷ:

— Μήπως ξέρετε, σὰς παρακαλῶ, ποῖος εἶναι ὁ πιὸ ἀνόητος ντέτεκτιβ τῆς Ἀμερικής;

Τοῦ ἀποκρίνεται ἡ Τζίν, σ’ ἕνα ξέσπασμα ἐκδικητικότητος:

— ‘Ο Μάξ Μπώρ!

Κι’ ἐπαναλαμβάνει τονίζοντας μὲ μίσος:

— Μάλιστα. Αὐτὸς ὁ ἡλίθιος Μάξ Μπώρ.

‘Ο ἄνθρωπος μὲ τὴ μάσκα ἀνοίγει τὴν πόρτα τοῦ αὐτοκινήτου:

— Περάστε παρακαλῶ... Ἦλθα λίγο πιὸ νωρὶς γιὰ νὰ μὴ περιμένετε...

— Εἰσθε ὁ κ. Κόρναλ; ρωτᾷ μ’ εὐγενικὸ χαμόγελο ἡ δημοσιογράφος, καθὼς μπαίνει στ’ ἀμάξι.

— Ὁχι, μίς... Μὲ τὸν κ. Κόρναλ θὰ συναντηθῆτε σὲ λίγο...

— Λαιμπρά!, κάνει κάπως ταραγμένος ὁ ἐπιθεωρητὴς, καθὼς τακτοποιεῖται στὸ ἐσωτερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου, πλάϊ στὴ νέα.

Καὶ τὸ κλειστὸ μαῦρο ἀμάξι μὲ τὰ σθηστὰ φανάρια, ξεκινᾷ.

Γιὰ μερικὰ λεπτά τῆς ὥρας

ἀπόλυτη σιγή επικρατεί. Ὁ Μπέριμαν κι' ἡ Ἄστορ φαίνονται θυβισμένοι — καθένας χωριστὰ — στους συλλογισμούς τους.

Τέλος ἡ Τζίν διακινδυνεύει μιὰ ἐρώτησι στὸ σωφφέρ:

— Ὁ κύριος Κόρναλ εἶναι νεὸς ἄνθρωπος, κύριε ὀδηγέ; Ὁ σωφφέρ μετ' τὴ μάσκα τὴ βάζει εὐγενικὰ στὴ θέσι της:

— Θὰ σὰς παρακαλοῦσα νὰ ρωτήσετε τὸν ἴδιον, μίς. Θὰ ἦταν ἐξαιρετικὰ πρόθυμος νὸ σὰς πληροφορήσῃ...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς καὶ ἡ δημοσιογράφος καταλαβαίνουν πὼς τίποτα δὲν ἔχουν νὰ μάθουν, προκαταβολικὰ, ἀπὸ αὐτὸν. Κι' ἀρχίζουν νὰ κουβεντιάξουν μεταξύ τους γιὰ ἄλλα ἀσχετὰ θέματα.

Σὲ μιὰ στιγμή ἡ Τζίν θυμάται τὸν Μάξ Μπῶρ.

— Λέτε νὰ τὸ κάνῃ στ' ἀλήθεια, μαίτρο; ρωτᾷ τὸν Μπέριμαν.

— Λαμπρά! Ἄλλὰ ποιὸς νὰ κάνῃ καὶ τί νὰ κάνῃ;

Ἡ ὀμορφὴ Μεξικάνα ἀναστενάζει:

— Γιὰ τὸν Μάξ, σὰς μιλάω. Λέτε αὐτὴ τὴ στιγμή νὰ βρίσκεται σὲ κανένα κέντρο διασκεδάσεως;

Ὁ ἐπιθεωρητὴς καταλαβαίνει καὶ κεντρίζει τὴ ζήλεια της:

— Μόνος ὄχι. Τὸ ἀποκλείω ἀπολύτως. Θὰ ἦταν πολὺ ἀνόητος νὰ χάσῃ τὴ βραδυὰ του...

Ἡ Τζίν ἀναστενάζει πάλι:

— Ὅχι πιο ἀνόητος ἀπὸ

μένα ποὺ τὸν ἄφησα ἀπόψε μόναχο.

Ὁ ἐπιθεωρητὴς κάνει πὼς δὲν καταλαβαίνει:

— Μὴν ἔχῃς τύψεις, ἀγαπῆ τῆ μου... Δὲν σοῦ εἶπα; Εἶναι ἀδύνατο νὰ διασκεδάξῃ μόνος.

Ἡ Τζίν καταλαβαίνει πὼς ἔχει ἐκτεθῆ καὶ προσπαθεῖ νὰ τὰ γυρίσῃ:

— Δὲν πάει νὰ διασκεδάξῃ τί μ' ἐδιὰφέρει ἐμένα γιὰ ἔναν ἡλίθιο;

Ὁ Μπέριμαν κάνει πὼς παραξενεύεται:

— Λαμπρά! Ἄλλὰ μετ' πολὴ κακία μιλάς γιὰ τὸν Μάξ. Γιατὶ τὸν μισεῖς τόσο;

— Γιατί... τὸν ἀγαπῶ!...

Ὁ Μάξ Μπῶρ διασκεδάει

Σ Ε ΕΝΑ τέταρτο τῆς ὥρας ὁ μασκοφορεμένος ὀδηγὸς τοῦ μαύρου αὐτοκινήτου φρενάρει σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴν εἴσοδο ἐνὸς ἐξοχικοῦ κέντρου διασκεδάσεως.

— Ἐδῶ εἶναι τὸ Κιβδηλοποιεῖο τοῦ Κόρναλ; ρωτᾷ ἡ Τζίν.

— Ὅχι, ἀποκρίνεται ὁ σωφφέρ. Ὁ κ. Κόρναλ πορτίμησε νὰ συναντηθῆ μαζί σας πρῶτα σ' ἕνα οὐδέτερο ἔδαφος ὅπως εἶναι ἡ αἴθουσα τοῦ κέντρου αὐτοῦ. Ὑστερα θὰ σὰς μεταφέρω, ὅλους μαζί, στὸ ἐργαστήριό του... Περᾶστε μέσα ἂν ἔχετε τὴν καλωσύνη καὶ θὰ τὸν συναυτήσετε...

— Ρωτᾷ τὸν ἀναγνωρίζομε, ρωτᾷ σαοτισμένος ὁ

Μπέρριμαν.

‘Ο άνθρωπος με τη μάσκα τόν καθησυχάζει:

— Σάς γνωρίζει εκείνος, μίστερ Μπέρριμαν. Γνωρίζει επίσης και τη μίς Άστορ... Μόνο επειδή σάς έφερα δέκα λεπτά πιδ μπροστά, πιθανόν να μην έχη φθάσει ακόμα. Στην περίπτωση αυτή σάς παρακαλεί να τόν προειμένετε λίγα λεπτά... Έγώ τώρα θα φύγω. ‘Ο κ. Κόρναλ ξέρει πού θα μου τηλεφωνήση για να έπιστρέψω να σάς παραλάβω.

‘Ο έπιθεωρητής και ή δημοσιογράφος κατεβαίνουν από τ’ αυτοκίνητο και προχωρούν στην είσοδο του Κέντρου. ‘Ο σωφφέρ κάνει όπισθεν και στρίβει στην πρώτη πάροδο άριστερά.

‘Ο διευθυντής του Κέντρου διασκεδάσεως σπεύδει και ύποκλίνεται μπροστά στον έπιθεωρητή και στη Τζίν πριν υπούν στην αίθουσα. ‘Όταν άκούση βρισκονται στη γκαρνταρόμπα.

— Με συγχωρήτε, μίστερ. Μήπως είστε ό άτυνομικός έπιθεωρητής Μπέρριμαν;

— ‘Ακριδώς, μουρμουρίζει εκείνος.

‘Ο διευθυντής γυρίζει στη Τζίν:

— Κι’ έσεις άσφαλώς ή δημοσιογράφος μίς Άστορ;

— Ναι ψιθυρίζει έρωτηματικά ή Τζίν.

— Συμβαίνει τίποτα; ρωτάει ό έπιθεωρητής.

— Σάς πήραν στο τηλέφωνο πρό όλίγου, τούς έξηγγει έ-

κείνος. Κι’ έσάς και τη δεσποινίδα.

— Ποιός;

— Έσάς μέν, κάποιος κ. Κόρναλ... Σάς παρακαλεί μόλις έλθετε να τόν πάρετε άσως στον άριθμό 987-654.

— Κι’ έμένα; ρωτάει άνυπόμονα ή Τζίν.

— Μιά γυναικεία φωνή, μίς. Δεν είπε τ’ όνομά της ‘Αφσε όμως έναν άριθμό να την πάρετε τó ταχύτερο. ‘Ορίστε: τόν έχω γραμμένο έδώ 876-543, αν άκουσα καλά...

‘Η άνυπόμονη Μεξικάνα άρπάξει τó χαρτάκι με τó νούμερο του τηλεφώνου και ρωτάει σαστισμένη:

— Τηλέφωνο πού έχει;

— Έδώ, μίς. Πλάι σας στον τóχο.

‘Η δημοσιογράφος σηκώνει τó άκουστικό και καθώς σχηματίζει τόν άριθμό της στο δίσκο, καλεί τόν Μπέρριμαν:

— Έλάτε, μαίτρ... Τό σωστό είναι να τηλεφωνήσετε πρώτος έσεις... ‘Αφού και πρώτον σάς κάλεσαν, και μεγαλύτερος είστε! Τό δικαιούσθε! ‘Αλλά, ‘Αλλόοο! 876-543 εκεί, παρακαλώ;

Ξανακλείνει όμως άμέσως τ’ άκουστικό, χαμογελώντας:

— Βιάστηκα, μαίτρ. Τό τηλέφωνο βουίζει. Μιλούν.

‘Ο Μπέρριμαν όμως διόζεται περισσότερο άπ’ αυτήν. Σηκώνει, αυτός τώρα, τ’ άκουστικό μουρμουρίζοντας:

— Μέχρις ότου άνοιξη ή γραμμή σου άς πάρω τó δικό

μου νούμερο.

Και σχηματίζει γοήγορα στο δίσκο το 987-654. Αφήνει όμως αμέσως κι' αυτός, με απογοήτευσι, τ' ακουστικό:

— Λαμπρά! Και το δικό μου βουίζει... Μιλάνε φαίνεται...

Και η ιστορία αυτή συνεχίζεται δέκα ολόκληρα λεπτά της ώρας. Τα δυο νούμερα βουίζουν συνεχώς.

Τέλος ο επιθεωρητής ετοιμάζεται να πάρη το τμήμα θλαβών για νά ρωτήση τί συμβαίνει.

Ο υποχρεωτικώτατος όμως Διευθυντής υποκλίνεται για εκατοστή φορά και τον συκρατεί:

— Αφήστε, μίστερ Μπέριμαν. Η δεσποινίς της γκαρνταρόμπας θά παίρνη συνεχώς τα δυο αυτά νούμερα. Και μόλις ελευθερωθούν οι γραμμές θά σας ειδοποιήση. Έτσι, μίς Έλεν;

— Μάλιστα κύριε Διευθυντά.

Ο Διευθυντής τους σπρώχνει τώρα ελαφρά από τον ώμο:

— Στο μεταξύ μπορείτε να περάσετε στην αίθουσα. Έχω κρατήσει ελεύθερο το καλύτερο τραπεζάκι μας. Θα είμαι εύτυχης να ενδιαφερωθώ προσωπικά για την καλύτερη δυνατή περιποίησή σας... Περάστε παρακαλώ.

Ο επιθεωρητής κι' η δημοσιογράφος περνάνε σε μιὰ έκτυφλωτικά φωτισμένη αίθουσα γεμάτη αριστοκρατικό

Ο μικρός Γιούπυ

κόσμο, που βρίσκεται όμως σε κέφι όχι τόσο... αριστοκρατικό.

Ο Διευθυντής τους έγκαθη στα πραγματικά στο καλύτερο τραπεζάκι:

— Περιμένετε κανέναν, κύριε Επιθεωρητά;

Ο Κούκ κομπιάζει:

— Μά βέβαια... όχι, φυσικά...

Η Τζίν έπεμβαίνει και τὰ κάνει πιδ θάλασσα:

— Έκτός βέβαια... Έκτός αν φύγη κανείς...

Ο μαίτρ ντ' ότέλ, που στο

μεταξύ έχει φθάσει κι' αυτός και ύποκλίνεται σαν σουγιάς που ανοιγοκλείνει, δέχεται καταγιοισμό από διαταγές του Διευθυντού:

— Η δημοσιογράφος Τζίν Άστορ και ο Έπιθεωρητής Κούκ Μπέριμαν είναι φιλοξενούμενοι μου άπόψε... Άπαιτώ άκραν περιποίησης... Τά έκλεκτότερα **έδέσματα και ποτά** μας στη διαθεσί τους. Η ύπέροχη όρχήστρα μας δέν θά παίζη παρά μόνον κομμάτια τής άροσεκίας των. Οί σερβιτόροι θά...

Ο Μπέριμαν τόν διακόπτει:

— Λαμπρά! Άλλά ούτε θά φάμε, ούτε θά πιούμε, ούτε θ' άκούσουμε μουσική...

Ο Διευθυντής άπορεί:

— Αυτό είναι τρομερό, μίστερ! Ήλθατε λοιπόν έδώ στο περίφημο κέντρο μου και δέν θά διασκεδάσατε;

Και σκύβοντας κάτω, χαμηλώνει τή φωνή, δείχνοντάς τους πρός τó βάθος τής αίθουσας:

— Είχα τήν έντύπωση πώς οι άστυνομικοί είναι γλεντζέδες... Άπόψε θρίσκειται έδώ κι' ένας διάσημος συνάδελφός σας. Κυττάζτε με πάσο κέφι διασκεδάζει!

Ο Κούκ κι' ή Τζίν γυρίζουν περιεργοί τά κεφάλια και κυττάζοντας πρός τήν κατεύθυνσι πού τούς έδειξε ο Διευθυντής, μένουν κόκκαλο: Ο Μάξ Μπώρ, τύφλα στο μέθυσι, τραγουδάει άγκαλιασμένος με δύο άφάντα-

στα όμορφες και χαριτωμένες κοπέλλες.

Τά μαυροπράσινα μάτια τής θερμόαιμης Μεξικάνας γίνονται... πρασινομαυρα!

Γιά λίγες στιγμές μένει άκίνητη σά νά τή κτύπησε κεραυνός στο κεφάλι. Γρήγορα όμως συνέχεται κι' άρχίζει τίς άντεκδικήσεις:

— Σαμπάνια, παρακαλώ, φωνάζει στο Διευθυντή! Πολύ σαμπάνια και γρήγορα!

Κι' ενώ ο Διευθυντής κι' ο Μάιτρ άπομακρύνονται, άγκαλιάζει—σαν ήπιο πρόχειρο—τόν Έπιθεωρητή. γέρνει τό κεφάλι της στον ώμο του, και τραγουδάει με προσποιητά μεθυσμένη έκφρασι, κάποιο κέφατο άμερικανικό τραγουδάκι:

«Άπόψε σ' άγαπά!»

«Άπόψε είμαι δική σου!»

Σοκαρισμένος ο Κούκ, πασχίζει νά έλευθερωθή άπό τήν ένοχλητικά εύχάριστη περιπτυξι τής όμορφης είκοσάχρονης κοπέλλας:

— Λαμπρά, Τζίν! Δίκη έχεις, παιδί μου! Μόνο πού έπρεπε νά μου τó πής καιμιά... τριανταριά χρόνια νωρίτερα!

Εκπλήξεις
έπί έκπλήξεων

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ Κόρναλ όμως άργεί νά φανή. Άλλά και ή δεσποινίς τής γκαρνταρόμπας πληροφορεί κάθε τόσο τόν Μπέριμαν πώς και τά δυό τηλέφωνα βουίζουν άκόμα.

Η Τζίν Άστορ όσο βλέπει

τὸν Μάξ Μπῶρ νὰ διασκεδά-
ζη μὲ τὶς ὁμορφες κοπέλλες,
τόσο ἀδειάζει μονορούφι
τὰ ποτήρια τῆς σαμπάνιας.
Ἄλλὰ καὶ τόσο ἀγκαλιάζει
πρὸ σφιχτὰ τὸν ἀξιολύπητο
Ἐπιθεωρητή.

— Ἐπιθεωρητὰ Κούκ!
Ἐν ὄνοματι τοῦ νόμου σὲ
συλλαμβάνω στὴν ἀγκαλιά
μου.

— Λαιμπρά, ἀλλὰ μ' ἔκα-
νες ρεζίλι, τῆς λέει κάθε τό-
σο ὁ Μπέριμαν.

Ἔτσι, σιγά — σιγά, τὸ
προσποιητὸ στὴν ἀρχὴ μεθῦ-
σι τῆς Τζίν ἔχει ἀρχίσει νὰ
γίνεται πραγματικότης.

Ὡσπου κάποτε πετιέται
ὀρθὴ καὶ σφῆγγοντας τὶς γρο-
θιές τῆς κατευθύνεται πρὸς
τὸ ἀπέναντι σημεῖο τῆς αἴθου-
σας ποῦ βρίσκεται ὁ Μάξ
Μπῶρ.

Ὁ Μπέριμαν τὴν ἀκολου-
θεῖ ἀνήσυχος προσπαθώντας
νὰ τὴ συγκρατήσῃ:

— Ἄν κάνης ἐπεισόδιο,
θὰ σὲ συλλάβω ἐν ὄνοματι
τοῦ νόμου!, τῆς λέει σιγά.

Ἡ μισομεθυσμένη καὶ θερ-
μόαιμη Μεξικάνα φθάνει τέ-
λος στὸ τραπέζι τοῦ μεθυ-
σμένου Ντέκτιβ καὶ βάζον-
τας ἀπειλητικὰ τὰ χέρια στὴ
μέση τῆς, ἀρχίζει νὰ ψευδί-
ζη:

— Μάξ! Λαιμβάνω τὴν τιμὴ
νὰ σοῦ δηλώσω εὐσεβείατως
ὅτι εἶσαι κτήνος!

Τὸ μεθύσι τοῦ Μπῶρ ἐξα-
φανίζεται στὴ στιγμὴ. Τὸ ἴ-
διο καὶ στὶς δυὸ ὁμορφες κο-
πέλλες. Σταματοῦν ἀμέσως
κι' οἱ τρεῖς τὰ γέλια καὶ τὰ

τραγουδία τοὺς καὶ σηκώνον-
ται ὄρθιοι. Ὁ ντέκτιβ πρὸ
σφέρει καθίσματα στὴ Τζίν
καὶ στὸν Μπέριμαν.

— Ὡ! τὶ εὐχάριστη ἔκπιλη-
ξις, ἀγαπητοί μου! Πότε ἤλ-
θατε στὸ Κέντρο; Εἶναι περί-
εργο πῶς δὲν σὰς εἶδα!

— Κοθόλου περίεργο, τοῦ
ἀπαντᾷ ἡ Τζίν. Μὲ τὸ με-
θύσι ποῦ ἔχεις...

Ὁ Μπέριμαν σκύβει στ' αὐ-
τὴ τοῦ ντέκτιβ:

— Μὴ τὴν παρεξηγῆς, Μάξ
ἔχει ἀδειάσει μονάχη τῆς
τρία μπουκάλια σαμπάνια,
κι' ἔχει σπᾶσει ἄλλα τόσα
ποτήρια!

Ὁ νέος ρωτᾷ τὴ δημοσιο-
γράφο, σὰ νὰ μὴν τὸν ἀκου-
σε:

— Τὶ θὰ πάρης, ἀγαπητὴ
Τζίν; Ἐμεῖς, ὅπως βλέπεις
πίνουμε μόνο μεταλλικὸ νερό.

Ἡ Ἄστορ καὶ ὁ Μπέριμαν
ρίχνουν μιὰ ματιὰ στὸ τροπέ-
ζι καὶ διαπιστώνουν κατὰ πλε-
ον τὴν ἀλήθειαν πῶς κανένα οἰνοπνευμα-
τώδες ποτὸ δὲν βρίσκεται πά-
νω σ' αὐτό. Μόνο μιὰ μισοα-
διασιμένη μπουκάλια μεταλλι-
κοῦ νεροῦ καὶ τρία ποτήρια.

Τὴν ἴδια στιγμὴ οἱ δυὸ ὁ-
μορφες κοπέλλες, ποῦ σοβά-
ρῃσαν τόσο ἀπότομα, σηκώ-
νονται διακριτικὰ νὰ φύγουν:

— Μὰς χρειάζεσθε τίποτα
ἄλλο, μίστερ Μπῶρ;

Ὁ Μάξ σηκώνεται καὶ τοὺς
δίνει μὲ τρόπο ἀπὸ ἕνα χαρ-
τονόμισμα τῶν ἑκατὸ δολλα-
ρίων.

— Σὰς εὐχαριστῶ, κορί-
τσια. Παίξατε τὸ ρόλο σας
καλύτερα ἂν ὅσο μπορούσα

νά φανταστώ... Σε λίγο θα σας θαυμάσουμε και στο χορευτικό σας νούμερο.

Οι κοπέλλες, που δεν ήταν παρά χορεύτριες του κέντρου φεύγουν, ενώ σχεδόν ταυτόχρονα παρουσιάζεται και υποκλίνεται χαμογελώντας ο ευλύγιστος διευθυντής.

— Νομίζω προς πρέπει να συγχαρήτε και έμένα, κ. Μάξ.

— Ασφαλώς, κ. Διευθυντά τ' άποκρίνεται ο ντέτεκτιβ. Κι' έσεις παίξατε θαυμάσια τὸ ρόλο σας...

Ο Κούκ και η Τζιν έχουν γουρλώσει τὰ μάτια και κυτάζουν χαμένα.

Ο διευθυντής λέει:

— Δέκα δόκκληρα λεπτά

της ώρας κατάφερα να καθυστερήσω στη γκαρνταρόμπα με τὰ τηλεφωνήματα τὸν κ. Μπέρμαν και τὴ μίς "Άστορ. Μὲ συγχωρεῖτε κ. Έπιθεωρητά, μὰ ἦταν μιὰ μικρὴ ἀδωὰ φάρσα πὸ ἤθελε νὰ σας παίξει ὁ κ. Μπῶρ.

— Καὶ τὰ τηλεφωνήματα; Ἦταν ψεύτικα; ρωτᾷ ἡ Τζιν.

— Βεβαίως!, μίς "Άστορ.

— Καὶ τὰ τηλεφωνήματα πὸν βουίζαν;

Ο διευθυντής ξεκαρδίζεται στὰ γέλια:

— Χὰ, χά, χά! Καὶ φυσικά βουίζαν και θὰ συνέχιζαν νὰ βουίζουν στὸν αἰῶνα τὸν ἄπαντα.

— Γιατί; ρωτᾷ τώρα ὁ

Ο Μπέρμαν δίνει στὸ διευθυντὴ ἕνα γερὸ χαστουκί.

Οι επισκέπτες γκρεμοσκακίζονται στην καταπακτή.

Μπέρμαν.

— Γιατί τὸ 987-654 πού παίρνατε, ἔσείς, ἦταν τὸ ἴδιο τηλέφωνο τῆς γκαρνταρόμπας ἀπὸ τὸ ὁποῖο προσπαθοῦσατε νὰ τηλεφωνήσετε. Καὶ τὸ 876-543 πού ἔπαιρνε ἡ μὲς Ἄστορ, ἦταν τὸ τηλέφωνο τοῦ γραφείου μου πού εἶχα φροντίσει ἀπὸ πρὶν βέβαια, νὰ κατεβάσω τὸ ἀκουστικό. Χά, χά χά!

Ὁ Μπέρμαν εἶναι ἀφάνταστα νευρικός ἄνθρωπος. Κι' εἰς διαν θυμώση μάλιστα, γίνεται θηρίο ἀνήμερο. Πετιέται λοιπὸν δρῆσιος καὶ δίνει στὸ διευθυντὴ ἓνα ἠχηρότατο χαστούκι, μουγγρίζοντας:

— Ἡλίθιε!...

Ἐκεῖνος ὑποκλίνεται χαμογελώντας:

— Εὐχαριστῶ, κ. Ἐπιθεωρητά! Θὰ διατηρήσω τὴν ἀνώμνησι τοῦ ωραίου αὐτοῦ χαστουκιοῦ, σὰν τὴν πιδ τιμητικὴ φιλικὴ διάκρισι τῆς διασημότητός σας πρὸς τὴν ταπεινότητά μου!

Ἡ ὄλους
ἢ κανέναν

Ο ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ἀπομακρύνεται ὑπερήφανος καὶ εὐτυχῆς ἐνῶ ὁ Μπέρμαν ρωτᾷ τὸν ντέτεκτιβ:

— Λαμπρά!, Μάξ! Ἄλλὰ γιατί ὄλες αὐτὲς οἱ σηκνοθεσίες καὶ τὰ ρεζιλίκια;

— Ἦθελα νὰ πειράξω τὴ

Τζίν, άποκρίνεται γελώντας έκείνος...

‘Η θερμoάιμη Μεξικάνα του δίνει ένα χαστουκι πιο δυνατό άπ’ αυτό που είχε, πριν λίγες, στιγμές, δώσει ο Μπέρμαν.

‘Ο Μάξ Μπώρ πετιέται όρθιος, ύποκλίνεται κατά τον τρόπον του διευθυντού και δηλώνει:

—Εύχαριστώ!, μίς ‘Αστορ θά διατηρήσω την άνάμνησι του ωραίου αυτού χαστουκιού σαν την πιο τιμητική διάκρισι της άφελείας σας προς την έξυπνάδα μου!

Και γελώντας καλόκαρδα, προσθέτει:

— Πρέπει να όμολογήσης Τζίν πως αυτή τη φορά την έπαθες. ‘Αλλο άν, για χατήρι σου, έπασε θύμα κι’ ό σεβαστός μου Μπέρμαν. Χά, χά!

‘Ο έπιθεωρητής ρίχνει μία ματιά στο ρολόι του και μπουρξίζει:

— Περίεργο! Πώς δεν φάνηκε άκόμα;

— Ποιός; ρωτάει ό Μάξ.

—‘Ο Κόρναλ. Ποιός άλλος; Ξεχνάς πως είχαμε ραντεβού τα μεσάνυχτα;

— Ναι, δίκηο έχεις, κάνει ό νεός. Με τό «γλέντι», μου είχε διαφύγει έντελώς. ‘Αλλά για σταθήτε: έδώ είχατε ραντεβού, ή στη Σέλλερ Στρήτ; ‘Η Τζίν, που στο μεταξύ τά νεύρα της έχουν καλμάρει, του έξηγγεί:

— Στη Σέλλερ Στρήτ, βέβαια... Πέρασε όμως ό σωφφέρ του δέκα λεπτά πιο μπροστά και μιάς πήρε για να μιάς

φέρη έδώ να τον περιμένουμε. ‘Ακόμα όμως να φανή...

‘Ο ντέτεκτιβ κάνει μία γκριμάτσα συμπόνιας:

—Τόν καιημένο τον Κόρναλ... Σκεφθήτε τη στεναχώρια του όταν πέρασε από τη Σέλλερ Στρήτ τα μεσάνυχτα και δεν σάς βρήκε... ‘Ακόμα θά κάνη βόλτες με τ’ αυτοκίνητό του...

‘Η Τζίν κι’ ό Μπέρμαν άλλιλοκωτίζονται μ’ άπορία.

— Τι θέλεις να πής, Μάξ; ρωτάει ή Τζίν.

— Μά αυτό ακριβώς που είπα, άγαπητή μου, της άποκρίνεται σοβαρά. ‘Εκείνος που πέρασε και σάς πήρε, δεκα λεπτά πιο μπροστά, δεν μπορεί να ήταν ό Κόρναλ.

—Γιατί;

— Γιατί ....ήμιον έγώ, καλοί μου φίλοι!

— ‘Εσύ; ψιθυρίζουν, άνοίγοντας διάπλατα τά μάτια τους ή δημοσιογράφος κι’ ό έπιθεωρητής.

‘Η Τζίν όμως συνέρχεται γρήγορα και τό άποκλείει:

— ‘Αδύνατον! Δεν σου έμοιαζε καθόλου!

‘Ο ντέτεκτιβ χαμογελάει:

—Φυσικά δεν μου έμοιαζε. Γι’ αυτό άλλωστε έβαλα και τό διευνητή να σάς καθυστερήση δέκα όλόκληρα λεπτά στην γκαρνταρόμπα με τά ψεύτικα τηλεφωνήματα. ‘Επρεπε να έχω τον καιρό να ξεμακιγιαριστώ να βγάλω τά ρούχα, και να φορέσω τό δικό μου κοστούμι που είχα κρύψει στο πόρτ μπαγκάζ. ‘Υστερα έπρεπε άκόμα να συν-

νενησθώ με τις χορεύτριες
να προλάβω να μεθυσώ με τὸ
...μεταλλικὸ νερὸ καὶ λοιπά.

— Καὶ ἡ μαύρη κλειστή λι-
μουζίνα; ρωτάει χαμένα ἡ
Τζίν.

— Ὑπάρχουν τάσα γκα-
ράζ στὴ Νέα Ὑόρκη ποὺ νοι-
κιάζουν κλειστὲς λιμουζίνες,
τῆς ἀποκρίνεται.

Ἡ δημοσιογράφος καὶ πά-
λι: δὲν πιστεύει:

— Δὲν εἶναι δυνατόν! Καὶ
ἡ φωνὴ σου δὲν ἔμοιαζε.

Θυμάται ὅμως ἀμέσως τὴν
καταιπληκτικὴ ἰκανότητα τοῦ
δαιμόνιου ντέτεκτιβ ποὺ μπο-
ρεῖ ν' ἀλλάξῃ τὴ φωνή του,
ἢ ν' ἀπομιμείται τὶς φωνές
τῶν ἄλλων ἀνθρώπων καὶ
ουρμουρίζει:

— Αὐτὸ βέβαια δὲν εἶναι
καθόλου δύσκολο γιὰ σένα...
Πάντως ἐπιμένω καὶ θὰ ἐπι-
μένω πάντα: ὁ σωφὲρ με τὴ
μαύρη μάσκα δὲν ἦσαν ἐσύ!

Ὁ Μάξ Μπῶρ τῆς δίνει τὴ
χαριστικὴ βολή:

— Θὰ ἤθελα πολὺ νὰ μὴν
ἦμουν ἐγώ, ἀγαπητὴ Τζίν.
Γιατὶ ἔτσι δὲν θὰ σέ ἄκουγα
νὰ λές πῶς δὲν σ' ἐνδιαφέ-
ρει γιὰ ἕναν ἡλίθιο σὰν καὶ
μένα... Ἀποζημιώθηκα ὅ-
μως πλούσια ὅταν ἄκουσα νὰ
λές πῶς με μισεῖς ἐπειδὴ με...
ἀγαπᾶς!

Ὁ Μπέριμαν τῆς ὑπενθυμι-
ζει:

— Ἐγὼ στὸ εἶπα Τζίν: μὴ
μιλᾶς μπροστὰ στὸ σωφὲρ!

Καὶ γυρίζοντας ρωτάει
συμπερασματικὰ τὴν ντέτε-
κτιβ:

— Λαμπρά, Μάξ! Ἄλλὰ
μὲ πιδὸ δικαίωμα καὶ γιὰ πιδὸ
λέγο μᾶς ἐμπόδιες νὰ συναν-
τηθοῦμε με τὸν Κόρναλ;

— Μὲ τὸ δικαίωμα τοῦ φί-
λου, Κούκ, καὶ γιὰ τὸ λόγο
πῶς ἦταν πολὺ ἐπικίνδυνη ἡ
συνάντησι αὐτῆ...

— Δικαίωμά μας νὰ διακιν-
δυνεύσουμε, κάνει ἡ Τζίν.

— Καὶ ὑποχρέωσίς μου νὰ
εἶσαι προστατεύω, συμπληρῶ
νεὶ ὁ Μάξ Μπῶρ.

Καὶ συνεχίζει:

— Δὲν εἶναι καιρὸς ὅκομα
νὰ ἐπισκεφθῆτε τὸ ὑπόγειο
ἀντρο τοῦ κιβδηλοποιοῦ Κόρ-
ναλ...

Ἡ νέα παραξενεύεται:

— Ἐσὺ ὅμως ἔχεις πάει!
Ὁ ντέτεκτιβ σασιτίζει γιὰ
μιὰ στιγμὴ.

— Γιατὶ; Πῶς τὸ συμπε-
ραίνεις;

— Σοῦ ξέφυγε καὶ εἶπες:
«τὸ ὑπόγειο ἀντρο τοῦ κιβδη-
λοποιοῦ Κόρναλ»

— Ναι, λοιπόν;

— Πῶς ξέρεις πῶς εἶναι
ὑπόγειο; Ἄρα ἔχεις πάει!

Ὁ Μάξ Μπῶρ προσπαθεῖ
νὰ γελάσῃ:

— Ἀπ' αὐτό: Χά, χά, χά!
Μὰ ὅλα τὰ κιβδηλοποιεῖα εἶ-
ναι ὑπόγεια, ἀγαπητὴ μου.
Κανὼνας ἀπαράβατος. Λές ὁ
Κόρναλ νὰ εἶχε τὴν ἰδιοτρο-
πία νὰ τὸ ἐγκαταστήσῃ σὲ ρε-
τιρέ; Χά, χά, χά! Μὰ εἶσαι
ἀπόλαυσις, Τζίν!

— Κι' ἐσὺ εἶσαι ὁ πιδὸ ἀ-
νόητος ντέτεκτιβ τῆς Ἀμερι-
κῆς, ὅπως ἔλεγε καὶ τὸ παρα-
συνθημα... Μ' ἐμπόδιες νὰ
πραγματοποιήσω τὴ μεγαλύ-

τερη δημοσιογραφική επιτυχία της ζωής μου! Δεν θα σ' το συγχωρέσω ποτέ αυτό!

'Ακολουθεί κι' ο Μπέρμιμαν θυμωμένος:

— Κι' εγώ τὸ ἴδιο. Μ' ἐμπόδισες νὰ συλλάβω ἐν ὄνομα τ' τοῦ νόμου ἕναν κιβδηλοποιὸ τῆς Νέας Ὑόρκης.

— Εἶναι πολλοὶ κιβδηλοποιὸι καὶ παραχαράκτες στὴ Νέα Ὑόρκη, ἀγαπητὲ Μπέρμιμαν. Ὁ Κόρνταλ ἀποτελεῖ στα γόνα στὸν ὠκεανό. Ἡ ὄλους πρέπει νὰ τοὺς πιάσης, ἢ κα νέναν!

Ὁ ἐπιθεωρητὴς ἐνθουσιάζεται:

— Λαμπρά! Πῶς τὸ εἶπες αὐτό; «Ἡ ὄλους πρέπει νὰ τοὺς πιάσης ἢ κανέναν».

Καὶ βγάζοντας τὸ μολύβι σημειώνει τὴ φράσι στὸ καρνέ του λευκοῦ σκληροῦ μανικετιοῦ του.

— Καλό! Θὰ τὸ συμπεριλάβω στὸ μυστιόρημά μου!

Ἡ Τζίν ὅσο σκέπτεται τὴ γκάφα ποὺ ἔπαθε, τόσο θυμῶνει περισσότερο. Καὶ μαζὶ μὲ τὶς σαμπάνιες ποὺ ἔχει πιῆ, γίνεται ξαφνικὰ θηρίο ἀνήμερο. Πετιέται ἀσύσως ὀρθὸς καὶ κυττάζει τὸν Μάξ Μπῶρ ἑτοιμὴ νὰ τὸν κατασπαράξῃ:

— Αὐτὸ ποὺ ἔκανες, θὰ τὸ πληρώσης κάποτε ἀκριβά, Μάξ. Ἐπὶ τοῦ παρόντος σὲ παροσκαλῶ νὰ κόψουμε τὴν «καλημέρα», τὴν «καλησπέρα» καί...

— Καὶ τὸ «χαίρετε», συμπληρώνει γελώντας καλόκαρδα ὁ δαιμόνιος ντέτεκτιβ.

— Μάλιστα! Νὰ μὴ σὲ ξα

ναδῶ στὰ μάτια μου!, προσθέτει μὲ σφιγμένα δόντια ἡ τρομερὴ Μεξικάνη καὶ προχωρεῖ νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ κέντρο.

'Αμέσως σηκώνεται κι' ὁ ἐπιθεωρητὴς Κούκ. Τακτοποιεῖ τὰ συρματένια γυαλιά στὴ μύτη του καὶ κυττάζει τὸ νέο βλοσυρά:

— Λαμπρά! Κι' εγώ ἐπίσης! Οἱ σχέσεις μας διακόπτονται ἀνεπανορθῶτως! Χμ. Καὶ κάνοντας νευρικὴ μεταβολή, προχωρεῖ μὲ τουπέ πρὸς τὴν κατεύθυνσι τῆς Τζίν...

Ανεξήγητο μυστήριο!

Τ Ο ΑΛΛΟ θράδου ὁ Κούκ Μπέρμιμαν πίνει οὔσκου στὸ διαμέρισμα τῆς δημοσιογράφου. Τζίν ἄστωρ, ποὺ βρισκόταν στὴν ἴδια πολυκατοικία, στὸν ἴδιο ὄροφο καὶ ἀκριβῶς πλάι ἀπὸ τὸ διαμέρισμα τοῦ ντέτεκτιβ Μάξ Μπῶρ.

Ἡ κοινόχρηστὴ Μπούλ μὲ τὴν ἀλογοουρὰ, ἡ μικρὴ ἄσχημη ὑπηρετοῖα τῆς οἰκοδέσποινας παροσπονιέται συνεχῶς γιὰ τὸν Γιούπτ (*), τὸν μικρὸ

(*). Γιὰς κάποιου φοβεροῦ κακοποιοῦ ποὺ ὁ Ντέτεκτιβ τὸν ἐστειλε στὴν ἠλεκτρικὴ κορέκλα, προμοξεύοντας ἀπ' τοὺς δρόμους τὸν ὄρφανὸ γιό του. Ὁ Γιούπτ εἶναι ἕνα πανίξυπνο ἀγρίο ποὺ διειρεύεται νὰ γίνῃ μεγάλος ἀστynomικός καὶ δάκτης τῶν κακοποιῶν καὶ τοῦ ἐγκλήματος. Ὁ Μάξ Μπῶρ φροντίζει γιὰ τὴν ἀνατροφή καὶ τὴ μόρφωσί του καὶ τοῦ ἀπαγορεύει αὐτῆρὰ κάθε ἀνάμειξι στὶς ἀστynomικές ὑποθέσεις του. Ἐκείνος ὁμως...

προστατευόμενο του Μάξ Μπώρ:

— Αὐτὸς, καλὲ κυρά, θέλει σώνει καὶ καλά, νὰ μὲ κά νη ντετεκτιβίνα. Κι' ἐπειδὴς ἐνῶ δὲν θέλω νὰ γίνω ντετεκτιβίνα, μὲ δένει γιὰ νὰ γίνω μὲ τὸ ζόρι!

— Κι' ἐσύ τὶ θέλεις νὰ γίνης τῆ ρωτάει μὲ κέφι ὁ ἐπιθεωρητής.

— Κινηματογραφικὸς ἀστέρας, τ' ἀποκρίνεται.

Ἡ Τζίν κι' ὁ Μπέριμαν μὲ νουν ἀρκετὰ μαζί συζητῶντας τὰ χθεσινὰ γεγονότα καὶ τῆ φάρσα τοῦ Μάξ πού ἀκόμα ἐτὴ φυσᾶνε καὶ δὲν κρυώνει».

Ξαφνικὰ τὰ μαυροποάσινα μῦτια τῆς ὀμορφῆς μελαχροινῆς κοπέλλας φωτίζονται παράξενα:

— Ἐρεῖς τὶ σκέφτηκα, κ. ἐπιθεωρητά;

— Τί;

— Νὰ πάρουμε τὴ ρεβάνς!

— Λομπρά! ἀλλὰ δὲν κα ταλαβαίνω.

Ἡ Τζίν χαμογελάει:

— Φάρσα μᾶς ἔκανε φάρσα θὰ τοῦ κάνουμε κι' ἐμεῖς. Καὶ νά: ἄκουσε τὸ σφῆδιό μου. Αὐτὴ τὴ στιγμή θὰ βρίσκεται ἀσφαλῶς στὸ γραφεῖο του. Θὰ τὸν πάρης λοιπὸν ἐσύ κι' ἀλλάζοντας κάπως τὴ φωνή σου θὰ τοῦ πῆς πῶς εἶσαι κάποιος...

Κι' ἡ δημοσιογράφος ἐξηγεῖ στὸν ἐπιθεωρητὴ μὲ κάθε λεπτομέρεια τὸ σατανικὸ, πραγματικὰ, σχέδιό της.

Ἔστερα ἀπὸ πέντε λεπτά

Ὁ ἐπιθεωρητής Μπέριμαν

τῆς ὥρας τὸ τηλέφωνο στὸ γραφεῖο τοῦ ντετεκτιβῆ κουδου νίζει. Ὁ Μάξ Μπώρ - ἀποροφημένος μὲ τὴν ἀνάγνωσι ἐκθέσεων καὶ στατιστικῶν σχετικῶν μὲ τὴν Κιβδηλοποιία— σγκῶνει μηχανικὰ τὸ ἀκουστικό.

— Μάξ Μπώρ. Σὰς ἀκούω.

Παραλλογαγμένη κι' ἀγνωρίστη ἡ φωνὴ τοῦ Μπέριμαν φθάνει ἀπὸ τὴν ἄλλη ἄκρη τοῦ σώματος:

— Ἐδῶ ἕνας καλὸς φίλος πού θέλει νὰ σὰς ἐξυπηρετήσῃ, μὲ τὸ ἀζημιώτων βέβαια, διότι τυγχάνω φτωχὸς βιοπαλαιστής...

— Καλὰ, καλὰ. Παρακάτω.

Ὁ ἀγνωστος συνεχίζει μὲ τὸ ἴδιο κακομοίρικο ὕφος:

— Εἶμαι ἕνας παλιρὸς κιβ-

δηλοποιός και παραχαράκτης. "Ανεργός πιά γιατί ή «δουλειά» έπεσε στα χέρια των «μεγάλων» που φέρανε μηχανήματα και στήσανε φάμπρικές ολόκληρες... "Αν πληρώσης καλά, μπορώ να σου δώσω τις διευθύνσεις όλων των κιβδηλοποιείων τής Νέας Υόρκης... Τά μισά μπροστά και τ' άλλα μισά μόλις τούς πιάσης.

— Και πόσα θέλεις; τόν ρωτάει μ' ενδιαφέρον ο Μάξ Μπώρ αρχίζοντας να πέφτη στην παγίδα τής Τζίν "Αστορ.

— Χίλια δολάρια, τ' άπο κρίνεται, με την παραλλαγμένη φωνή του ο Κούκ Μπέριμαν.

Ο πανέξυπνος ντέτεκτιβ αρχίζει ν' αμφιβάλλη:

— Χμ... Λίγα ζητάς και μου φαίνεται πώς είναι φάροσα.

— Τότε δώσε δέκα χιλιάδες για να με πιστέψης.

— Και πού θα συναντηθούμε; ξαναρωτάει ο Μάξ.

— Απόψε στη μία τα μεσάνυχτα στο πέμπτο χιλιόμετρο τής όδου Χάρτον. Θα περάσω με τη σακαράκα μου να σε πάρω.

—Τι σύνθημα αναγνωρίσεως θα έχουμε;

Ο άγνωστος έχει έτοιμη την άπάντησι:

— Θα σε ρωτήσω τι κυβερνάει τόν κόσμο και θα μου άπαντήσης, τó ματωμένο χρυσάφι. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι.

— Μη ξεχνάς πώς πρέπει να έχης μαζί σου και τά

«μισά» που είπαμε:

— Ποιά μισά;

— Τά «μισά τής χιλιάδας» που λένε. Μ' άλλα λογία άνευ πεντακοσίων δολλαρίων, θα καταπιώ τη γλώσσα μου. Λέξι δέν θα σου πάω...

Πολύ καλά.

— Λαμπρά, κάνει ο έπιθεωρητής που του ξεφεύγει τó συνηθισμένο του έπιφώνημα, Εύτυχώς όμως ο Μάξ Μπώρ δέν τó προσέχει και χωρίς να ύποψιαστή τίποτα, κλείνει τ' άκουστικό.

Την ίδια στιγμή, στο διαμέρισμα τής Τζίν "Αστορ ο Μπέριμαν, κρατώντας άκόμα τó άκουστικό στο χέρι του, ρωτάει τη δημοσιογράφο:

— Λαμπρά δέν τά είπα;

— Υπέροχα μάιτρ! Έτσι μούρχεται να σάς φιλήσω!

Και πριν προλάβη να πη τίποτα ο έπιθεωρητής, τόν άγκαλιάζει γρήγορα και τόν φιλάει στο μάγουλο.

Ο Κούκ χαμογελάει πανευτυχής:

— Μέ τις ύγειές μου! Και τού χρόνου!

— Λοιπόν, του λέει ή σατανική Μεξικάνα. Ξέρεις γιατί σου είπα να τού πής στο πέμπτο χιλιόμετρο τής όδου Χάρτον; Γιατί εκεί ακριβώς έχει — δεξιά κι' άριστερά — κάτι τεράστιους θάμνους. Θα πάμε λοιπόν με μιá μονή μοτοσυκλέττα για να μπορούμε να τήν κρύψουμε και θα κρυφτούμε κι' έμεις μέσα στους θάμνους. Από εκεί θα παρακολυθήσουμε με όλη μας

τὴν ἄνεσι τὸν Μάξ νὰ χασμουριέται περιμένοντας τὸν ἀνυπερκατο καταδότη, ποὺ δὲν θὰ φθάσει ποτέ στὸ ραντεβού τους. Χά, χά, χά! Θὰ γελάσουμε μὲ τὴν ψυχὴ μας!

Ὁ Μπέριμαν κλείνει καθυστερημένα τ' ἀκουστικὸ ποὺ κρατᾶει τόση ὥρα ἀφηρημένως ἀνοικτὸ στὸ χέρι του.

Ὁ ντέτεκτιβ τοῦ μέλλοντος

Ο ΔΙΑΒΟΛΕΜΕΝΟΣ Γιούπυ — κρυφὰ ἀπὸ τὸν ντέτεκτιβ — ἔχει κάνει κρυφὴ ἔνση στὸ τηλέφωνο τοῦ πλαινοῦ διαμερίσματος τῆς δημοσιογράφου καὶ παρακολουθεῖ τὰ τηλεφωνήματά της (*). Τὸ ἔκανε αὐτὸ ὅταν ἀνεκάλυψε πὼς καὶ ἡ Τζίν Ἄστορ εἶχε κάνει τὸ ἴδιο καὶ στὸ δικὸ τους τηλέφωνο.

Ἔτσι κι' αὐτὴ τὴ φορά ὁ δαιμόνιος Γιούπυ ἔχει κρυφακούσει τὸ τηλεφώνημα τοῦ Μπέριμαν μὲ τὴν παραλλαγμένη φωνή. Καὶ χάρι στ' ἀκουστικὸ, ποὺ ὁ ἐπιθεωρητὴς κράτησε ἀφηρημένος ἀνοικτὸ, ἄκουσε καὶ ὅλα ὅσα εἶπαν μὲ τὴν Τζίν, μετὰ τὸ τηλεφώνημα.

— Πρέπει νὰ εἰδοποιήσω ἀμέσως τὸν Μάξ Μπάρ, μολογεῖ ψιθυριστὰ. Πρέπει νὰ μάθω πὼς πρόκειται γιὰ φάρσα. Νὰ μὴν πάη στὸ ραντεβού καὶ ρεζιλευτῆ.

Γρήγορα ὁμως ἀλλάζει ἀπόφασι καὶ συλλογιέται με-

γαλόφωνα:

— Ὅχι... Δὲν μπορῶ νὰ τὴν προειδοποιήσω γιὰ τὴ φάρσα ποὺ τοῦ σκαρώνουν. Γιατί τὸ πρῶτο ποὺ θὰ με ρωτήση εἶναι πὼς τὸ ἔμαθα. Καὶ τί νὰ τοῦ πῶ τότε; Πὼς ἔχω βάλλει σύρματα καὶ κρυφακούω τὰ τηλεφωνήματα τῆς Τζίν; Σίγουρα θὰ με σκοτώσῃ! Καὶ θαρᾶει κάτι γροθιές πανάθεμά τον. Πιὸ δυνατὲς κι' ἀπὸ ...τίς δικές μου!

Τέλος, κι' ὕστερα ἀπὸ πολὴ σκέψι, καταλήγει στὴν καινούργια ἀπόφασι:

— Ὅ' ἀνοίξω τὴ ντουλάπα τῶν μεταμφιέσεων θὰ γίνω ἕνας μεσάκοπος μικροκαμωμένος ἀνθρωπάκος, καὶ σπάζοντας τὸν κουμπάρά μου θὰ νοικιάσω ἕνα αὐτοκίνητο σκακάρικα. Ὑστερα στὴ μιὰ μετὰ τὰ μεσάνυχτα, θὰ πάω στὸ πέμπτο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Χάρτον. Θὰ πῶ τὸ παρασύνημα καὶ θὰ πάρω τὸν Μάξ Μπάρ καὶ θὰ φύγουμε... Ἔτσι δὲν θὰ ρεζιλευτῆ στὴ Τζίν καὶ στὸν μπάρμπα Κούκο ποὺ θὰ περιμένουνε νὰ σπᾶσουνε πλάκα, κρυμμένοι πίσω ἀπὸ τοὺς βᾶμνους... Τέλος θὰ πῶ στὸν ντέτεκτιβ μερικὰ ψεύτικα ὀνόματα καὶ διευθύνσεις κιβδηλοποιῶν, θὰ τσιμπήσω καὶ τὰ «μισὰ τῆς χιλιάδας» κι' ὅπου φύγη-φύγη. Οὔτε γάτος, οὔτε ζημιὰ ποὺ λένε!

Καὶ βάζει σὲ ἐνέργεια τὸ σχέδιό του. Πρὶν ὁμως μεταμφιεσθῆ, σπάζει τὸν κουμπάρά του καὶ τρέχει σ' ἕνα κσκοφίμο γκαράζ ποὺ διαθέτει αὐτοκίνητα, κυρίως γιὰ

(*) Διᾶβασε τὸ προηγούμενο τεῦχος ἀρ. 1, μὲ τὸν τίτλο «Ο ΤΡΙΤΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ».

διάπραξι ἐγκλημάτων. Ὁ ἴδιος ἠγέρθη, τοῦ γκαράζ Μπίλλ — πάλῃ γκάνγκστερ — ἦταν ἀδελφικός φίλος τοῦ μακαρίτη τοῦ πατέρα του.

— Ἐσύ, Γιούπυ; Βρὲ πῶς μεγάλωσες ἔτσι! Φτυστός ὁ πατέρας σου, Θεὸς σχωρῶσ' τὴν ψυχούλα του! Χρυσὸς ἂν ἦρανος καὶ μάστορας στὸ μαχαίρι! Καὶ ποῦ θρίσκεσαι τώρα βρὲ παληόπαιδο;

Ὁ Γιούπυ τοῦ δηλώνει μὲ ὕφος:

— Εἶμαι βοηθὸς τοῦ Μάξ Μπῶρ!

Ὁ παλῆος γκάνγκστερ ἀρχίζει νὰ ἐνδιαφέρεται:

— Μιτά; Μπράβο! Καλὴ δουλειά!... Καὶ τί ζητᾶς ποῦ ἦρθες ἐδῶ;

— Θέλω νὰ μοῦ νοικιάσῃς γι' ἀπόψε τὸ πιὸ σαραβαλιὰ σμένο ἀμάξι πού ἔχεις... Λεφτὰ ἔχω, μὴ φοβάσαι. Ἔσπασα τὸν κουμπαρά μου...

— Καὶ τί θὰ τὴν κάνῃς τὴ σακαράκα; ρωτᾷε περίεργος ὁ Μπίλλ.

— Λογαριασμὸ θὰ σοῦ δώσω; τοῦ ἀποκρίνεται ὁ διαβολάκος. Θὰ τὴν πάω... στὴν ἐκθεσι νὰ πάω τὸ βραβεῖο!

Ὁ Μπίλλ ἐπιμένει:

— Ἄν δὲν μοῦ πῆς τί θὰ τὴν κάνῃς, δὲν σοῦ τὴ δίνω!

— Κι' ἐγὼ δὲν τὴ θέλω, κάνει ἀγέρωχα ὁ Γιούπυ. Θὰ πάω ἀλλοῦ... Χιλιάδες γκαράζ στὴ Νέα Ὑόρκη!

Καὶ φεύγει θυμωμένος, χωρὶς οὔτε κἀν νὰ τὸν ἀποχαιρήσῃ.

Γυρίζει σὲ πολλὰ γκαράζ, μὰ ποὺθενὰ δὲν ἐμπιστεύον-

ται νὰ τοῦ νοικιάσουν ἀμάξι. Ἔστω καὶ σαράβαλο. Ὅλοι τοῦ ζητᾶνε ταυτότητα. Κι' ὁ Γιούπυ, ταυτότητα, δὲν ἔχει βγάλει ἀκόμα. Μονάχα ὁ Μπίλλ κάνει τέτοιες παράνομες δουλειές. Ἔτσι ὁ μικρὸς σατανὰς ἀναγκάζεται νὰ ξαναγαυρίσῃ στὸν παλῆο φίλο τοῦ πατέρα του.

— Αἴντε, μπάραμπα Μπίλλ ἔτοιμάσε τὴ σακαράκα καὶ θὰ σοῦ τὸ πῶ τὸ κόλτρο.

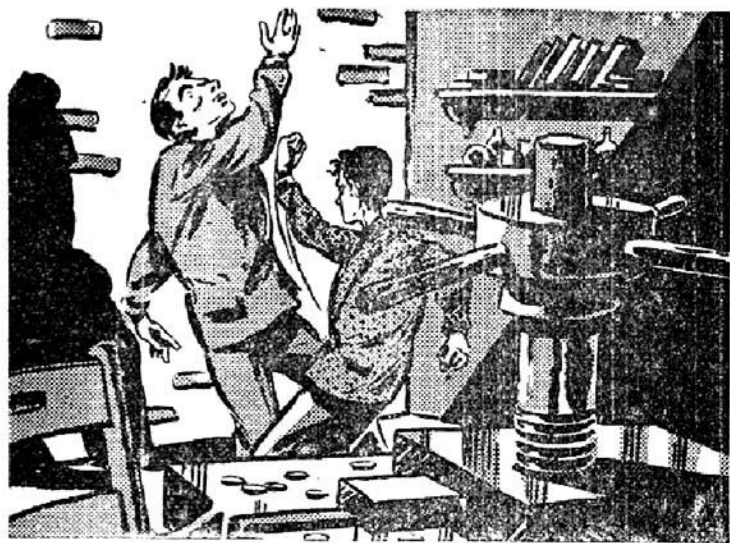
Καὶ τοῦ ἐξηγεῖ τὸ σχέδιό του σ' ὅλες τὶς λεπτομέρειες.

Συνάντησι
μὲ τὸν καταδότη

Σ ΤΗ ΜΙΑ παρὰ δάκα μετὰ τὰ μεσάνυχτα ὁ Μάξ Μπῶρ φθάνει στὸ πέμπτο χιλιόμετρο τῆς ὁδοῦ Χάρτον. Ἡ Ἴζιν κι' ὁ Μπέρμαν θρίσκονται ἀπὸ κωρὶς κρυμμένοι μέσα στοὺς μεγάλους πυκνοὺς θάμνους. Εἶναι βέβαιοι πῶς θὰ διασκεδάσουν ἀπόψε καλά! Κάνουν ὁμῶς τὸ λογαριασμὸ χωρὶς τὸν ξενοδόχο. Γιατί στὴ μία ἀκριβῶς θορυβῶδες μοτέρ αὐτοκινήτου ἀκούγεται νὰ πλησιάζῃ. Καὶ σὲ λίγες στιγμὲς μιὰ ἀξιοβρῆ νιητὴ ξεσκέπαστη σακαράκα φθάνει καὶ φρενάρει πλαῖι στὸ ντέτεκτιβ. Ὁ ὁδηγὸς τῆς — ἓνας μικροκαμωμένος μεσῶκος ἀνθρωπάκος — ρωτᾷε τὸν Μάξ Μπῶρ:

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε, κύριε, τί κυβερνάει τὸν κόσμο;

— Τὸ ματωμένο χρυσάφι, τ' ἀποκρίνεται χωρὶς καμμιὰ

‘Ο Μάξ Μπώρ του δίνει μιὰ τρομακτική γραθιά στὸ σαγόνι.

σκέψι ὁ ντέτεκτιβ. Κι’ ἀνοίγοντας μονάχος τὴ σαραβαλασμένη πόρτα του, μπαίνει καὶ κάβεται στὴν πλαϊνὴ θέσι τοῦ ὁδηγοῦ.

— Πάμε τώρα, τοῦ λέει. Πάμε σέ κανένα ἤσυχο μέρος νὰ τὰ πούμε...

— Τὰ «μισὰ τῆς χιλιάδας» τὰ ἔφερες;

— Ναί. Βάλε μπρός...

Κι’ ἐνῶ ἡ σακαοῦκα ξεκινάει, ἡ δημοσιογράφος κι’ ὁ ἐπιθεωρητὴς δοκιμάζουν τέτλια κατάπληξι πού νομίζουν πὼς θὰ σπλέψη τὸ λογικό τους. Μὲ τὰ ἴδια τους τὰ μάτια καὶ τ’ αὐτὰ εἶδον καὶ ἔκουσαν νὰ πραγματοποιηθῶνται ὅλα ὅσα εἶχαν τηλεφωνή-

σει στὸ Μάξ, γιὰ νὰ πέση στὴ καγιῶδα τῆς φάρσας τους.

Τὰ μάτια τοῦ Μπέρμαν ἔχουν γυρίσει ἀνάποδα.

— Εἶσαι βέβαια πὼς τοῦ τηλεφώνησα, Τζίν;

— Ξέρω κι’ ἐγώ; τ’ ἀποκρίνεται χαϊμένα, ἐκείνη. Ἄλλὰ γιὰτὶ ρωτᾶτε, μαίτρο;

‘Ο Κούκ ἀντὶ νὰ τῆς ἀποκριθῆ, ἀναρωτᾶται:

— Ἄρα τότε κοιμόμαστε καὶ βλέπαμε ὄνειρο; Τότε τοῦ τηλεφωνούσαμε στὸ Μάξ, ἢ τώρα πού βρισκόμαστε μέσα στὸ θάμνο;

Καὶ σὰ νὰ νοιώθη τὰ πρῶτα συμπτώματα τῆς παραφροσύνης, ἀρχίζει νὰ σιγανὸ τραγουδάει φάλτσα:

«'Απόψε σ' αγαπώ!
 «'Απόψε είμαι δική σου!»
 Κι' η άμοιρη Τζίν νοιώ-
 θοντας τὰ ἴδια κι' αὐτὴ συμ-
 πτώματα, τοῦ κάνει ἀμέ-
 σως... ἐπάνω σιγόντο.

Γρήγορα ἔμως κινεῖρον-
 ται καὶ τραβῶντας ἀπὸ τὸ
 ἔθιμο τῆ δίτροχη μοτοσυ-
 κλέττα, πηδᾶνε στὴ θέσι τοῦ
 ὁδηγοῦ ὁ Μπέρμαν καὶ στὸ
 πίσω κάθισμα ἡ Τζίν. Ἔτσι,
 ξεκινᾶνε ἀμέσως παρακολου-
 θώντας ἀπὸ κήτοια ἀπόστασι
 τῆ «μυστηριώδη σακαράκα»
 τοῦ προηγείται .

Καὶ τώρα ἄς μεταφερθοῦ-
 με στὸ ἑσωτερικὸ τοῦ σαρα-
 βαλασμένου ἀνοικτοῦ αὐτο-
 κινήτου γιὰ νὰ παρακολου-
 θήσουμε πολὺ ἐνδιαφέροντα
 γεγονότα.

Καὶ νά: Καθὼς προχωροῦν
 ὁ μικροκαμωμένος μεσόκοπος
 ἀνθρωπάκος, ποῦ ἀσφαλῶς
 πρέπει νὰ εἶναι ὁ μεταμφιεσμέ-
 νος Γιούπυ, ξεροβήχει συν-
 θηματικὰ τρεῖς φορές. Ταυ-
 τόχρονα σχεδὸν τὸ μακρὸ
 μουσαμαδένιο μαζηλαῖο, τῶν
 πισινῶν καθισμάτων, ἀνοιση-
 κώνεται ἀπότομα. Καὶ ἀπὸ
 μιά, εἰδικὰ κατασκευασμένη
 κρύπτη ξεπετάγονται δυὸ χε-
 ροδύναμοι ἄνδρες με πιστό-
 λια.

— Ψηλά τὰ χέρια, φωνά-
 ζουν ἄγρια στὸ Ντέτεκτιβ.
 Ὁ Μάξ Μπῶρ ὑπακούει
 πρόθυμα.

— Ἐπὶ τέλους! Ἔπεσες
 στὰ χέρια μας τοῦ λέει ὁ μι-
 κροκαμωμένος μεσόκοπος ὁ-

Ἡ δημοσιογράφος Τζίν Ἄστορ

δηγός. Ἄς εἶναι καλὰ αὐτὸς
 ὁ διαβολάκος ποῦ μάξωφες
 ἀπὸ τοὺς δρόμους. Ἄν δὲν
 μάς βοηθοῦσε αὐτὸς δὲν θὰ
 κάναμε τίποτα... Τώρα θρί-
 σκεται δεμένος στὸ Γκαράζ.

Ὁ Ντέτεκτιβ δὲν μπορεῖ
 νὰ καταλάβῃ τί τοῦ λένε. Τί
 σχέσι μπορεῖ νὰ ἔχη ὁ Γιού-
 πυ με τὴν παγίδα ποῦ τοῦ
 ἔστησε ὁ ψευτοκαταδότης.

— Τί εἶσαστ' ἐσεῖς; τοὺς
 ρωτᾶει με τὰ χέρια σηκωμέ-
 να ψηλά.

— Κιβδηλοποιοὶ καὶ πα-
 ροχαράκτες. τ' ἀποκρίνεται ὁ
 ἕνας ἀπὸ τοὺς δυὸ κακοποι-
 οὺς με τὰ πιστόλια.

Ὁ ἄλλος τοῦ ἐπεξηγεῖ:
 — Οἱ τελευταῖοι δηλαδὴ
 ποῦ δὲν ἔχουμε ἐξαφανιστῆ
 ἀκόμα ἀπὸ τὴ Νέα ὎ρκρη...
 Καταλαβαίνεις, βέβαια...

Ὁ μεσόκοπος ὁδηγὸς τῆς ψευτοσακαρώκας, πού στῆν πραγματικότητα εἶναι ἕνα καινούργιο καὶ γερὸ καμουφλαρισμένο ἀμάξι, ρίχνει μιὰ εἰρωνικὴ ματιά στοὺς Ντέτεκτιβ:

— Τώρα, ἂν δὲν ἔχῃς ἀντίρρηση, παίμε στοὺς Κάρναλ. Αὐτὸς θὰ κανονίσῃ σὲ ποιὸ χαντάκι θὰ πετάξουμε τὸ κουφάρι σου...

Καὶ προσθέτει διατακτικά:

— Κατεδάσε τὰ χεράκια σου τώρα. Δὲν σὲ φοβόμαστε πιά!

Ὁ δαιμόνιος Ἑλληνοαμερικανὸς, ντέτεκτιβ δὲν ὑπακούει ἀμέσως αὐτῇ τῇ φορᾷ. Ἀνασηκώνεται καὶ μὲ ψηλὰ τὰ χέρια, ὅπως βρίσκεται, γυρίζει γοργὰ πρὸς τοὺς δυὸ κακκοποιούς μὲ τὰ πιστόλια πού κἀθονται πίσω καὶ τοὺς ρωτᾷ:

— Συμφωνεῖτε κι' ἐσεῖς νὰ κατεδάσω τὰ χέρια μου, κύριοι;

Ἐκεῖνοι κάνουν μιὰ καταφατικὴ κίνησι τῶν κεφαλιῶν τους πρὸς τὰ κάτω. Μὰ δὲν προφθαίνου νὰ τὰ ξαναθεῖς σου.

Μὲ ἀστραπιαία ταχύτητα ὁ Μάξ Μπῶρ, ἀντὶ νὰ κατεδάσῃ τὰ χέρια, κατεβάζει ταυτόχρονα καὶ μὲ ἀφάνταστη ὀρμὴ τίς σφιγμένες γροθιές του πάνω στὰ δυὸ κεφάλια τους.

Τὰ κτυπήματα εἶναι φοβερὰ κι' οἱ δυὸ ἄνδρες, βιάζοντας ἀπὸ ἕνα πνιγμένο βόγγητό, σωριάζονται ἀναί-

σθητοὶ κάτω. Σχεδὸν ἀμέσως ὁ Ντέτεκτιβ δίνει μιὰ τρίτη γροθιά στὸ σωφὲρ, μὲ τὸ ἴδιο ἀποτελέσμα. Καὶ σταματώντας μὲ ἐπιδειξιότητα τὸ αὐτοκίνητο στὸ δεξιὸ μέρος τοῦ δρόμου, σβήνει τὰ φῶτα του κι' ετοίμαζεται νὰ πετάξῃ ἔξω τοὺς τρεῖς ἀναίσθητους κακκοποιούς. Κάτι ὁμως συλλογιέται ξαφνικὰ καὶ ἀλλάζοντας γνώμη τοὺς παρατάει ἐκεῖ πού βρισκόνται. Ἀνοίγει ἀμέσως τὴν πόρτα, πηδάει σβέλτος καὶ χάνεται τρέχοντας στὸ βαθύ σκοτάδι τῆς νύχτας...

Πορεία
στὸ ἀγνωστο

ΔΕΝ ΠΕΡΝΟΥΝ λίγες στιγμὲς καὶ ἡ διέδροχη μοτοσυκλέττα φθάνει καὶ φρενάρει πλάι στὴ φαινομενικὴ σακαρώκα.

Ὁ Μπέριμαν κι' ἡ Τζίν Ἀστορ ἀντικρύζου στὸ ἔσω τερικὸ τοῦ αὐτοκινήτου μόνο τοὺς τρεῖς ἀναίσθητους ἄνδρες. Ὁ Μάξ Μπῶρ, πού τὸν εἶδαν μὲ τὰ μάτια τους νὰ μπαίνει μέσα σ' αὐτό, ἔχει ἐξαφανιστῆ.

— Λαμπρά!, κάνει ὁ Ἐπιθεωρητής. Τους κτύπησε κι' ἔφυγε, τὸ θηρίο!

— Ποιοὶ νάναι αὐτοί; ἀναρωτιέται ἡ Δημοσιογράφος. Πού νὰ ἦθελαν ἄραγε νὰ μεταφέρουν τὸν Μάξ Μπῶρ;

Ὁ Κοὺκ διάζεται:

— Αὐτὰ θὰ τὰ μάθουμε μὲ τὴν ἡσυχία μας, μουρμουρίζει. Ἐκεῖνο πού προέχει τώρα εἶναι νὰ τοὺς συλλάβω.

Ἡ Τζιν ρίχνει μιὰ ματιά στὸ ἀνάσηκωμένο πισινὸ καθίσμα τοῦ αὐτοκινήτου καὶ βλέπει τὴν εὐρυχωρῆ κρύπτη. Ἀμέσως μιὰ παράξενη λάμψη φωτίζει τὰ μεγάλα μαυροπρασινὰ μάτια της.

— Ξέρεις τί σκέφτηκα, μαίτρ, λέει στὸν Μπερίμαν. Ἀντὶ νὰ τοὺς συλλάβῃς «ἐν ὀνόματι τοῦ Νόμου», νὰ μᾶς... συλλάβουν αὐτοί.

— Λαμπρά, ἀλλὰ δὲν ξέρεις τί λές.

Ἡ σατανικὴ Μεξικάνικα τοῦ ἐξηγεῖ:

— Θὰ μπούμε σ' αὐτὴ τὴν κρύπτη καὶ θὰ περιμένουμε. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ κακοποιοὶ δὲν θὰ ἀργήσουν νὰ συνέλθουν. Καὶ τότε, φυσικά, θὰ γυρίσουν μὲ τ' ἀμάξι στὸ λημέρι τοὺς κουβαλώντας κι' ἐμᾶς χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν. Ἔτσι θὰ φωτισθῇ ἴσως τὸ μυστήριον ποὺ κοντεύει νὰ μᾶς τρελλάνη.

.....

Σὲ μιὰ ὥρα τὸ μεταμφιεσμένο σὲ σακαράκα αὐτοκίνητο φρενάρει μπροστὰ στὴ γνωστὴ μας αὐλόπορτα τῆς βίλλας τοῦ Κόρνναλ.

Οἱ τρεῖς κακοποιοὶ πηδοῦν ἔξω κι' ὁ ὀδηγὸς κτυπάει συνθηματικὰ τὸ κουδοῦνι τῆς πόρτας.

Ὁ γιγαντόσωμος Γιάν, μὲ τὰ γουρλωμένα μάτια, τὴν ἠλίθια ἐκφρασιὰ καὶ τὸ ξυρισμένο κεφάλι, βγαίνει σὲ λίγο ἀπὸ τὸ ὑπόγειο Κιβδηλοποιεῖο καὶ τοὺς ἀνοίγει.

—Εἶναι μέσα ὁ Κόρνναλ; ρωτᾶνε.

— Ναι... Δὲν ἔχει πολλὴ ὥρα ποὺ ἦρθε... Ἀπ' τὸ χτύπημα τοῦ κουδοῦνιού κατὰλαρε ποιοὶ εἰσάστε καὶ μοῦ εἶπε νὰ περάσετε ἀμέσως...

Οἱ τρεῖς κακοποιοὶ περνᾶνε μέσα κι' ὁ Γιάν κάνει νὰ ξανακλειδώσῃ τὴν πόρτα. Κάτι θυμάται ὁμως καὶ τὴν παρατάει ἀνοικτὴ, μουρμουρίζοντας:

— Μυστήριο, νὰ μὴ φοβᾶται αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος! Κι' ἄλλοτε ἦταν τόσο φοβισιάρης!... Τριπλὲς σιδερένιες ἀμπάρες δάξουμε... Ἄν ξεχιοῦσα καμμιά πόρτα ἀνοικτὴ θὰ μ' ἐγδερνε ζωντανὸ γιὰ νὰ μὴ τὸ ξανακάνω. Χί, χί, χί!

Σὲ λίγες στιγμὲς ὁ Κόρνναλ— φορῶντας πάντοτε τὴ μαύρη μάσκα του— δέχεται τοὺς τρεῖς κακοποιοὺς στὴν αἴθουσα μὲ τὴν πρέσσα τῶν ψεύτικων λιρῶν καὶ τὰ πιεστήρια τῶν πλαστῶν χαρτονομισμάτων.

— Τί τρέχει; τοὺς ρωτᾶει.

— Πιάσαμε τὸν Μάξ Μῶρ, ἀλλὰ μᾶς ξέφυγε, κάνει νὰ τοῦ ἐξηγήσῃ ὁ μικροκαμωμένος μεσόκοπος ἄνθρωπος πᾶκος.

—Εἰσάστε, ἠλίθιοι, μουγγρίζει ὁ φοβερὸς Κιβδηλοποιός, ἐνῶ ταυτόχρονα πατάει τὸ μυστικὸ κουμπὶ τῆς καταπακτῆς. Οἱ τρεῖς ἐπισκέπτες γκρεμοτσακίζονται κάτω. Καὶ τὸ κομμάτι τοῦ πατώματος τοῦ ὑποχώρησε, ξαναγυρίζει ὁμέσως στὴ θέσι του.

Δὲν περνᾶνε λίγα λεπτὰ κι' ὁ τρομερὸς δράκος μὲ τὸ

ξυρισμένο κεφάλι παρουσιάζε-
ται αγανακτισμένος:

—Κι' άλλοι τρεις, 'Αφέν-
τη Κόρναλ; Γιού βα πάη αυ-
τό τὸ κακό; Κάθε μέρα και-
νούργιους μου κουβαλάς ...

—Οι τελευταίοι ήταν Γιάν.
Δὲν ἔχει άλλους.

— Αὐτὸ μᾶς ἔλειπε νάχα-
με κι' άλλους! Κοντεύουμε
νὰ πήξουμε κάτω στὸ μπουν-
τρούμι. Ἐνα καζάνι φαί
φτιάχνω καὶ δὲν φτάνει οὔτε
γιὰ μένα!... Γιὰ πῆσ' μου
ὅμως, ἀφέντη Κόρναλ; Γιατί
τοὺς πιάσαμε στὴ φάκα;

— Εἶναι κι' αὐτοὶ κιβδη-
λοποιοὶ καὶ παραχαράκτες,
Γιάν. Πρέπει νὰ μείνουμε μο-
νάχοι στὴν πιάτσα. Ἄμα τό-
χουμε μονοπάλιο, θὰ κάνου-
με χρυσές δουλειές. Κατάλα-
βες;

— Καὶ γιατί δὲν μού λὲς
νὰ τοὺς «καθαρίσω» νάχουμε
ὄφελος καὶ τὸ φαί ποὺ περι-
δρομαιάζουν; Ξαναρωτάει ὁ γι-
γαντώσωμος ἀγριάνθρωπος.

— Δὲν εἶναι ὦρα ἀκόμα.
Πρέπει νὰ βάλω πρώτα στὸ
χέρι τὰ λεφτά τους... Ἄιντε
τώρα... Κατέβα νὰ τακτοποι-
ήσης τοὺς «καινούργιους».

Ἄσθητος Γιάν κοντο-
στέκεται. Κάτι θυμάται καὶ
μιὰ σκιά φόβου σκοτεινιάζει
τὰ γουρλωμένα μάτια του:

— Χθὲς τὴ νύχτα ἀφέντη
μού φάνηκε πὼς ἄκουσα βογ-
γητὰ στὸ πάνω πάτωμα...

Ἄσθητος Κόρναλ κάνει πὼς ἀνη-
συχεῖ:

— Ἀλήθεια; Τὸ φάντασμα
θότανε!... Καλὰ μού τὸ λέ-
γανε πὼς τὸ πάνω πάτωμα

εἶναι στοιχειωμένο!

Ἄσθητος Κόρναλ, ποὺ
δὲν τὸ εἶχε σὲ τίποτα νὰ
σφάξῃ, τὸσοὺς ἀνθρώπους,
τώρα τρέμει σύγκορμος:

— Καὶ τὸ κάτω δὲν εἶναι
στοιχειωμένο, ἀφέντη; ρωτάει
μὲ δέος.

— Τὸ κάτω ὄχι, τ' ἀποκρι-
νεται ὁ πονηρὸς Κιβδηλο-
ποιός.

Στὰ νύχια
τοῦ Κόρναλ

Ο ΤΑΝ οἱ τρεῖς κακο-
ποιοὶ ποῦχε κτυπήσει
ὁ Μάξ Μπῶρ μπήκαν
καὶ προχώρησαν στὸν κήπο,
τὸ πσινὸ κάθισμα τοῦ αὐτο-
κινήτου ἀνασηκώθηκε καὶ ἔξ-
πεταχτήκαν ἀπὸ τὴν κρύπτη
ἢ Τζιν κι' ὁ Μπέρμιαν. Ἐτσι
προφταίνει νὰ παρῆ τὸ μάτι
τοὺς πὼς οἱ ἀγνωστοὶ κατέ-
βηκαν στὸ ὑπόγειο τῆς βίλ-
λας.

Ἡ Μεξικάννα βγαίνει πρῶ-
τη ἀπὸ τὸ ἀμάξι καὶ δοκιμά-
ζοντας τὴν αὐλόπορτα τὴ
δρίσκει ξεκλειδωτή. Προχω-
ροῦν στὴ σκάλα τοῦ ὑπο-
γείου.

— Θὰ κατέβω πρώτη ἐγώ,
μαίτρ, λέει στὸν Ἐπιθεωρη-
τή. Ἄν δῶ κίνδυνο θὰ ξεφω-
νίσω δυνατὰ...

Ἐτσι καὶ γίνεται. Ἡ πόρ-
τα τοῦ ὑπογείου εἶναι κι'
αὐτὴ ἀνοικτὴ. Ἡ Τζιν περ-
νάει μῆσα καὶ διασχίζει ἄφο-
βα τοὺς σκοτεινοὺς διαδρό-
μους. Τέλος καταλήγει στὴ
μεγάλη φωτισμένη αἴθουσα
τοῦ ἐργαστηρίου. Δὲν προ-
φταίνει ὅμως νὰ περάσῃ τὸ

κατώφλι όταν ένας ψηλός άντρας με μιάσκα την άρπάζει στα γερά χέρια του, τη σωράζει με βόναυσι σπρωξιά σε μια καρέκλα και τη δένει σφικτά πάνω σ' αυτήν.

Η Νέα δεν ξεφωνίζει από πια για να ζητήσει βοήθεια. Είναι περίεργη να δη τί θα συμβή πάρα κάτω.

Ο άνθρωπος με τη μιάσκα της λέει:

— Είμαι ο Κόρναλ που χθές με γέλασες και δεν ήρθες στο ραντεβού. Δεν πειράζει όμως. Στην παγίδα που σου είχα στήσει χθές, έπεσες μονάχη σου άπόψε!

Και της έξηγει:

— Καταλαβαίνεις βέβαια πώς δεν σε είχα καλέσει για να κοιμαρώσης το Κιθδηλοποιείο μου. Σε χρειάζομαι για δόλωμα.

— Τί δόλωμα; ρωτάει άτάραχη η δεμένη Μεξικάνα.

— Δόλωμα για να ψαρέψω το φιλαράκο σου. Άν δεν καταφέρω να σκοτώσω τον Μάξ Μπάρ, θα με στείλη στην ηλεκτρική καρέκλα.

Άμέσως σηκώνει το άκουστικό της τηλεφωνικής συσκευής, παίρνει έναν άριθμό και πλησιάζει το μικρόφωνο στα χείλια της νέας ψιθυρίζοντας:

— Είναι το διαμέρισμα του φίλου σου. Πέσ' του πώς κινδυνεύεις και να φτάση γρήγορα εδώ: Φόρεν στρήτ 13, προάστιο Όλγυαν. Έμπρός λοιπόν. Κάλεσε τον... Άλλοιώς θα πεθάνης!

Η Τζίν Άστορ ξεφωνίζει:

— Όχι... Σκότωσέ με! Αυτό δεν θα τ'ό κάνω ποτέ! Άγαπώ τον Μάξ! Είναι ό,τι πολυτιμότερο έχω στή ζωή μου!

— Κτήνος, ουρλιάζει με λύσσα ο Κόρναλ. Πέθανε λοιπόν άφου τό θέλεις!

Κι άρπάζοντας ένα μεγάλο σφυρί της πρέσπας τό σηκώνει ψηλά κι είναι έτοιμος να τό κετεβάσει με όρμη στο κεφάλι της.

Δεν προφθαίνει όμως. Την ίδια στιγμή η πόρτα της αίθουσας άνοίγει με μια κλωτσιά. Στο κατώφλι της παρουσιάζεται ο Κούκ Μίτεριμαν και σκόπευει με τό πιστόλι του τον κακούργο:

— Άλτ και ψηλά τ'ά χέρια!

Ο έγκληματίας τ'ά χάνει και συμμορφώνεται χωρίς να φέρη την παραμικρή αντίρρηση. Ο Επιθεωρητής μεταθέτει τό πιστόλι στ' άριστερό του χέρι και πλησιάζοντας άκουμπάει έπίσημα τό δεξιό στόν ώμο του:

— Κιθδηλοποιέ Κόρναλ!

Έν όνόματι του...

Δεν προφθαίνει όμως να άποτελειώση γιατί ο Κόρναλ κατεβάσει τ'ά χέρια ξεκαρδισμένος στα γέλια. Τ'ά τόχρονα τραβάει τη μαύρη μιάσκα άπό τ'ά μάτια του και τ'ά πλαστικά φύλλα που έχει μεταμφιεστή κι άρχίζει να λύνη τη Τζίν.

Η Δημοσιογράφος κι ο Επιθεωρητής ψιθυρίζουν με γουρλουμένα μάτια:

— 'Ο Μάισαϊ!...
'Ο δαιμόνιος Ντέτεκτιβ σηκώνει πάλι τ' ακουστικό και προσφέροντάς το στον Μπέριμαν, του λέει με την πραγματική πιά φωνή του:

— Τηλεφώνησε άμέσως Κούκ νά σου στείλουν δυό αυτοκίνητα—κλούβες. Κάτω στην υπόγεια καταπακτή έχω ξεγελάσει και παγιώσει όλους τους κινηματογραφιστές και παραχαράκτες τής Νέας 'Υόρκης. Πάνω από σαράντα περιφημες προσωπικότητες του υποκόσμου!

— Λαμπρά!, κάνει μ' ένθουσιασμό ο 'Επιθεωρητής. Θά χορτάσω νά συλλαμβάνω έν όνόματι του Νόμου!

— 'Ωστε έσύ είσαι ο Κόρναλ; ρωτάει ή Τζίν.

— 'Οχι, τής αποκρίνεται. Τόν πραγματικό Κόρναλ τόν έχω από καιρό δεμένο κι' αγκάλωτο στο έπάνω πάτωμα τής βίλλας του. 'Εγώ είμαι τό... άκριβές αντίγραφο του. Τόσο άκριβές πού κι' αυτός ο Γιάν, ο δήμιός του, δέν μπόρεσε νά καταλάβη τήν αντικατάστασι πού έγινε!

Και γυρίζοντας στον Μπέριμαν προσθέτει:

— 'Ετσι δέν είπαμε Κούκ; 'Η όλους, ή κανέναν! Τόχεις σημειώσει και στο μανικέτι σου.

Τήν ίδια στιγμή έμφανίζεται στο κατώφλι τής πόρτας ο θηρώδης Γιάν. Ρίχνει μία ματιά γεμάτη άπορία και ρωτάει:

— 'Εσείς πώς θρεθήκατε έδώ; ο άφέντης Κόρναλ πού είναι;

'Ο Ντέτεκτιβ, πού δέν είναι πιά μεταμφιεσμένος, τόν πλησιάζει και σηκώνοντας τó άριστερό χέρι τού δείχνει ψηλά:

— 'Επάνω δρίσκεται, Γιάν... Αυτός είναι πού βον γάει τις νύχτες και φοβάσαι!

Κι' ενώ ο δήμιος του Κόρναλ σηκώνει μηχανικά τó κεφάλι του, ο Μάικ Μπώρ του δίνει μία τρομακτική γροθιά στο σαγόνι. Κι' ο θηρώδης άνδρας σωοιάζεται κάτω σαν σπασμένο βουβάλι!

'Η όμορφη Μεξικάνα θυμάται με ντροπή τώρα τά λόγια πού είχε πη πριν λίγο στον υποτιθέμενο Κόρναλ και ζητάει νά τ' άναίσθηση:

— Ξέρεις, Μάϊ... Για νά σε σώσω αναγκάστηκε νά άσπιδιάσω ένα σωρό ψέματα: Πώς σ' άγαπάω τάχα και πώς είσαι τó πολυτιμότερο...

'Ο τετραπέρατος Ντέτεκτιβ γελάει καλάκαρδα:

— Ναι, θρ' άδερφέ... Κουτό με πέρασες νά τά πιστέψω! Χά, χά, χά!

Τ Ε Λ Ο Σ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Αποκλειστικότητα: Γεν. 'Εκδοτικά 'Επιχειρήσεις Ο.Ε.

ΔΕΚΑ 13 ΤΡΙΑ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΕΚΔΟΣΙΣ
ΚΥΚΛΟΦΟΡΕΙ ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ

Γραφεία: 'Οδός Λέκκα 22—'Αριθμός 2—Τιμή δραχμαὶ 2

Δημοσιογραφικός Διευτής: Στ. 'Ανεμοδουράς, Φαλήρου 41. Οικονομικός Διευτής: Γεώργ. Γεωργιάδης, Σφιγγός 38. Προϊστάμενος τυπογρ.: Α. Χατζηθασαλείου, Ταταούλων 19 Ν. Σμύρνη.
ΔΕΜΑΤΑ ΚΑΙ ΕΠΙΤΑΓΑΙ: Γ. Γεωργιάδην, Λέκκα 22, 'Αθήναι

ΤΡΙΑ ΚΑΙ ΔΕΚΑΤΡΙΑ!

Τὴν ἐρχόμενη Πέμπτη θὰ κυκλοφορήσῃ τὸ ΤΡΙΤΟ ἀριστουργηματικὸ τεύχος τοῦ μοναδικοῦ στοῦ εἴδους τοῦ ἀστυνομικοῦ περιοδικοῦ «ΔΕΚΑΤΡΙΑ» ποὺ γράφει ὁ

ΝΙΚΟΣ Β. ΡΟΥΤΣΟΣ

Θὰ χάσῃ ὅποιος δὲν διαβάσῃ τὸ τεύχος ποὺ θὰ μείνῃ βρυλικὸ στὴν ἱστορία τῶν ἀστυνομικῶν ἀναγνωσμάτων καὶ θὰ ἔχῃ τὸν τίτλο:

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΣΚΕΛΕΤΟΣ

'Η ὑπόθεσις, ἡ πλοκὴ καὶ τὸ μυστήριό του θὰ σὰς συναρπάσουν! 'Η ἀγωνία ποὺ θὰ δοκιμάσετε θὰ σταματήσῃ τὴν ἀνοσπνοή σας!

Ποτὲ ἄλλοτε δὲν ἔχει κυκλοφορήσει στὴν 'Ελλάδα τεύχος σὰν τὸν

ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗ ΣΚΕΛΕΤΟ

Περιμένετε ὅλοι τὴν ἐκπληξὶ ποὺ θὰ σὰς παρουσιάσῃ τὸ περιοδικὸ «ΔΕΚΑΤΡΙΑ» στοῦ τεύχος τοῦ ἀριθμοῦ

Δ Ε Κ Α Τ Ρ Ι Α

ΑΝΘΡΩΠΕ, ΓΥΡΝΑ ΣΤΗ ΓΗ ΣΟΥ.

ΜΑ ΟΤΑΝ Ο ΤΖΟΝ ΜΠΑΡΤΟΝ ΕΛΘΕ
ΣΤΟ ΔΙΕΘΝΕΣ ΣΗΜΑ ΕΙΡΗΝΗΣ
ΣΤΟΝ ΠΡΩΤΟ ΚΑΤΟΙΚΟ ΠΟΥ ΣΥΝΗ-
ΤΗΣΕ . . .

ΟΡΑΑ!

ΤΙ ΕΠΑΘΕ; ΦΟΒΗΘΗ-
ΚΕ; Η ΜΗΠΟΣ ΕΧΕΙ
ΚΑΚΕΣ ΔΙΑΘΕΞΕΙΣ;

ΚΑΙ ΚΑΘΩΣ Ο ΓΗΙΝΟΣ ΓΥΡΝΟΥΣΕ
ΝΑ ΦΥΓΗ . . .

ΕΝΑΣ ΤΕΡΑΣΤΙΟΣ ΣΤΑΝΑ-
ΚΤΙΤΗΣ ΕΡΧΕΤΑΙ ΠΑΤ'
ΕΠΑΝΘ ΜΟΥ. ΕΠΕΞΕ
ΜΟΝΟΣ ΤΟΥ Η ΚΑΝΕΙΣ
ΙΟΥΑΓΕΝΗΣ ΜΟΥ ΤΟ ΕΡΡΙΞΕ.

ΜΕ ΑΣΤΡΑΠΙΛΙΑ ΤΑΧΥΤΗΤΑ
ΒΙΑΖΟΝΤΑΣ ΤΟ ΑΤΟΜΙΚΟ ΠΙ-
ΣΤΟΛΙ ΤΟΥ ΔΙΕΛΥΣΕ ΤΟ ΣΤΑΝΑ-
ΚΤΙΤΗ . . .

ΑΝ ΟΛΑ ΤΑ ΟΠΛΑ ΤΟΥΣ ΕΙΝΑΙ Ε-
ΤΣΙ ΠΡΩΤΟΓΟΝΑ ΚΑΛΑ ΕΙΝΑΙ, ΜΑ
ΘΕΛΩ ΝΑ ΜΗΘΩ ΓΙΑΤΙ ΘΕΛΟΥΝ
ΝΑ ΜΕ ΞΕΚΑΝΟΥΝ . . .

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ . . .